ΗΛΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Σπουδαζόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσία καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀναγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 3.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 10.—
Ἐξάμηνος . . .	» 1,50	Ἑξάμηνος .	» » 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος .	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 15. Ἐξωτερ. λ. 20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος | *Ἐν Ἀθήναις, 23 Σεπτεμβρίου 1917* | *Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 43*

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ς'. (Συνέχεια)

— Νηστικός! ἐμουρμούρισε ὁ Πέγκροφ.

Καὶ τὸν ξανάπιασε ὁ μεγάλος θυμός.

— Μὰ ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ ἀδιάκριτος, ἐφώναξε, ποῦ μᾶς ἔπαιξε τέτοιο παιγνίδι;

Ὅποιος κι' ἂν ἦταν, ἔπρεπε νὰ τρυπώσουν τώρα στὰ Καμίνια καὶ νὰ περιμένουν ἐκεῖ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Ὁπωσδήποτε, ὁ Τὸπ ἔλαβε διαταγὴ νὰ μείνῃ κάτω ἀπ' τὰ παράθυρα τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ· κι' ἄμα ὁ Τὸπ λάβαινε μια διαταγή, τὴν ἐκτελοῦσε χωρὶς ἀντιλογία. Ἔμεινε λοιπὸν ὁ καλὸς σκύλος ἐκεῖ ἀπέξω, ἐνῶ ὁ κύριός του μὲ τοὺς συντρόφους του κατέφυγαν στοὺς βράχους.

Νὰ ποῦμε τώρα ὅτι οἱ ἄποικοι, μ' ὅλη τὴν κούρασι, κοιμήθηκαν καλὰ στὸν ἄμμο τῶν Καμινιῶν, αὐτὸ θὰ ἦταν ὑπερβολή. Ἀπεναντίας, τοὺς κράτησε σχεδὸν ἄγρυπνους, ὄχι μόνο ἡ ἀνησυχία γιὰ τὸ ἀπόψινο ἐπεισόδιο,—ποῦ δὲν ἤξεραν σὲ ποιὸν ἢ σὲ τί ἔπρεπε νὰ τὸ ἀποδώσουν,—ἀλλὰ καὶ ἡ ἐλεεινότης τῶν «κρεββατιῶν» ποῦ βρῆκαν στὰ Καμίνια. Εἶχαν ξεσυνειθίσει πια νὰ κοιμῶνται κατάχαμα, σὲ χώματα καὶ σὲ πέτρες.... Ἀλλὰ τί νὰ κάνανε; Ἡ κατοικία τους ἦταν τώρα πιασμένη ἀπὸ κάποιον ἄλλον καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ μποῦν.

Καὶ τὸ Γρανίτινο Παλάτι δὲν ἦταν μόνο κατοικία, ἀλλὰ καὶ ἀποθήκη. Ἐκεῖ, μέσα ἦταν ὅ,τι εἶχε ἡ ἀποικία, ὅπλα, ὄργανα, ἐργαλεῖα, σκεύη, τρόφιμα κτλ. Καὶ ἂν ἡ ἀποθήκη εἶχε λεηλατηθῇ καὶ οἱ ἄποικοι θὰ ἦταν ἀναγκασμένοι νὰ τὰ ξανακάμουν ὅλα ἀπὸ τὴν ἀρχή; Μεγάλο κακό!... Τὸ ἐσυλλογίζοντο κ' ἦταν ἀδύνατο νὰ κλείσουν μάτι. Πότε ὁ ἕνας, πότε ὁ ἄλλος, ἔβγαιναν κάθε τόσο ἀνήσυχοι, γιὰ νὰ βλέπουν ἂν ὁ Τὸπ ἔκανε καλὰ τὴν βάρδια του. Μόνον ὁ Κύρος Σμιθ ἐπερίμενε μὲ τὴν συνειθισμένη του ὑπομονή, μολονότι, ἀπὸ μέσα του, ἦταν κι' αὐτὸς καταστενοχωρημένος γιὰ τὰ ἀνεξήγητο ἐκεῖνο περιστατικό κι' ἐθύμωνε, ἐφουρκίζετο, συλλογιζόμενος ὅτι γύρω του, ἀποπάνω του ἴσως, ἐξησκεῖτο μιὰ ἄγνωστη ἐπιρροή, μια ἀνίκητη δύναμι, ποῦ δὲν μποροῦσε κἂν νὰ τῆς δώσῃ ὄνομα!

«Ὁ πίθηκος, βαρειὰ πληγωμένος...» (Σελ. 342, στ. ε'.)

Ὁ Γεδεὼν Σπίλετ αἰσθάνετο τὰ ἴδια καὶ πολλὲς φορὲς συνωμίλησαν οἱ δυό τους, ἄλλα σιγα, ὥστε νὰ μὴν ἀκοῦνε οἱ ἄλλοι, γιὰ τὰ νεξήγητα φαινόμενα, ποῦ ἔδειχναν ἀνεπαρκῆ τὴν γνῶσί τους καὶ τὴν πεῖρά τους. Ὑπῆρχε βεβαιότατα κάποιο μυστήριο 'ς ἐκείνη τὴ νῆσο, καὶ πῶς νὰ τὸ ἐξιχνιάσουν; Ὁ μικρος Χάρμπερτ δὲν ἤξερε τί νὰ ὑποθέσῃ κι' ἐπιθυμοῦσε πολὺ νὰ ρωτήσῃ τὸν Κύρο Σμιθ. Ὅσο γιὰ τὸν Νάβ, αὐτὸς ἔφθασε στὸ συμπέρασμα ὅτι δὲν ἦταν «δική του δουλειὰ» νὰ ἐξηγήσῃ αὐτὰ ποῦ συνέβαιναν, ἄλλα τοῦ κυρίου του ὥστε, ἂν δὲν ἐφοβεῖτο μὴ δυσαρεστήσῃ τοὺς συντρόφους του, ὁ καλὸς μαῦρος θὰ ἑτοιμᾶτο τόσο ἤτυχα στὸν ἄμμο τῶν Καμινιῶν, ὅσο καὶ 'ς ἕνα κρεββάτι τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ...

Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ πιὸ φουρκισμένος ἀπ' ὅλους ἦταν ὁ Πέγκροφ. Τὸ φυσοῦσε, ποῦ λέει, καὶ δὲν κρύωνε.

— Μᾶς ἔκαμαν φάρσα! ἔλεγε καὶ ξανάλεγε. Μὰ ἐμένα ἡ φάρσες δὲν μαρέσουν. Καὶ ἀλλοίμονό του, ἂν πέσῃ στὰ χέρια μου, ἐκεῖνος ποῦ τὴν ἔκανε!

Μόλις ἔφεξε ἡ αὐγή, οἱ ἄποικοι, ὡπλισμένοι, βγῆκαν ἔξω, στ' ἀκρογιάλι. Τὸ Γρα-

γίτινο Παλάτι, ποῦ ἔβλεπε πρὸς τὴν ἀνατολή, δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ φωτισθῇ. Καὶ πραγματικῶς, πρὶν ἀπὸ τῆς πέντε, τὰ παράθυρά του, ποῦ τὰ παντζούρια τους ἦταν κλειστά, φάνηκαν ἀνάμεσα στὰ φύλλινά τους παραπετάσματα.

Τὰ παράθυρα λοιπὸν τὰ εὕρισκαν ἔπως τὰ εἶχαν ἀφίσῃ. Ἄλλα ὅταν εἶδαν καὶ τὴν πόρτα, οἱ ἄποικοι ἔβγαλαν μιὰ φωνή: Ἡ πόρτα ποῦ τὴν εἶχαν κλείσῃ πρὶν φύγουν, ἦταν τώρα ὁλάνοικτη!

Κάποιος εἶχε μπῆ στὸ Γρανίτινο Παλάτι! Δὲν ὑπῆρχε πιὰ ἀμφιβολία.

Τὸ ἐπάνω μέρος τῆς σκάλας, ἀπὸ τὴν πόρτα ὡς τὰ μισὰ τοῦ τοίχου, ἦτάν στὴ θέσι του. Ἄλλα τὸ κάτω μέρος, ἀπὸ τὰ μισὰ τοῦ τοίχου ὡς τὸ ἔδαφος, ἦταν τραβηγμένο καὶ ἀνεβασμένο ὡς τὸ κατῶφλι. Ἦταν φανερό, ὅτι ὁ παρείσακτος, ὁ ἀπρόσκλητος μουσαφίρης, εἶχε σηκώσῃ ἀπὸ πάνω τὴ σκάλα, γιὰ νὰ μὴ μπορῇ κανένας νὰ τὸν ἀνεβῇ.

Μὰ ἕνας ἦταν αὐτὸς ὁ παρείσακτος, δυό, τρεῖς, πολλοί, δὲν μποροῦσαν ἀκόμη νὰ καταλάβουν. Κανένας δὲν ἐφαίνετο. Ὁ Πέγκροφ φώναξε πάλι ἕνα «Ἐ!» Ἄλλα δὲν ἔλαβε ἀπάντησι.

— Τοὺς παλληάνθρώπους! μουρμούρισε ὁ ναύτης μὲ λύσσα. Ἰδές τους, κοιμοῦνται ἡσυχα σαν στὸ σπίτι τους!

Καὶ δυνατώτερα:

— Ἐ!... Ἐ!... δὲν ἀκοῦτε, λῃστάδες, πειρατές, κουρσάροι, παιδιὰ τοῦ Τζὼν Μπούλ; !...

Γιὰ τὸν Πέγκροφ, βλέπετε, τὸν γνήσιο Ἀμερικανό, ἡ χειρότερη βρισιὰ ἦταν «παιδὶ τοῦ Τζὼν Μπούλ...»

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη ξημέρωσε τέλεια κ' ἡ φατσα τοῦ Γρανίτικου Παλατιοῦ φωτίσθηκε ὅλη ἀπὸ τὸν ἥλιο. Ἄλλα μέσα κ' ἔξω, ὅλα ἦταν ἥσυχα καὶ σιωπηλά.

Οἱ ἄποικοι ἄρχισαν νὰ μὴ πιστεύουν ἂν πραγματικῶς ἡ κατοικία τους ἦταν πασμένη. Καὶ ὅμως ἡ κατάστασι τῆς σκάλας τὸ μαρτυροῦσε ἀρκετά ἦταν μάλιστα βέβαιο, ὅτι οἱ παρείσακτοι, ὅποιοι κι' ἂν ἦταν, δὲν θὰ εἶχαν μπορέσῃ νὰ φύγουν. Ἄλλα πῶς θὰ τοὺς ἔφθαναν τώρα ἐκεῖ-πάνω;

Ὁ Χάρμπερτ σοφίσθηκε τότε νὰ δέσῃ ἕνα βέλος 'ς ἕνα μακρὺ σχοινὶ καὶ νὰ τὸ ρίξῃ σὲ τρόπο, ὥστε νὰ περάσῃ ἀνάψεσα ἀπὸ τὰ πρῶτα σκαλοπάτια τῆς σκάλας, ποῦ κρέμουνταν στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας. Θὰ τραβοῦσε ἔπειτα τὸ σχοινὶ κ' ἔτσι ἡ σκάλα θὰ κατέβαινε πάλι ὡς κάτω...

Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἦταν τὸ μόνον ποῦ εἶχαν νὰ κάμουν καὶ μὲ κάποια ἐπιτηδειότητα μποροῦσε νὰ ἐπιτύχῃ. Εὐτυχῶς, τόξα καὶ βέλη ὑπῆρχαν φυλαγμένα σε μιὰν ἄκρη τῶν Καμινιῶν, καθὼς καὶ κάμπόσες ὀργιὲς ἐλαφρὸ σχοινὶ ἀπὸ ἰδίσκο. Ὁ Πέγκροφ ξεδίπλωσε αὐτὸ τὸ σχοινὶ καὶ στὴν ἄκρη του ἔδεσε ἕνα καλὰ φτερωμένο βέλος. Ὁ Χάρμπερ τὸ ἔβαλε τότε στὸ τόξο του καὶ μὲ μεγάλη προσοχὴ ἐσημάδεψε τὴν κρεμασμένη ἄκρη τῆς σκάλας. Ὁ Κῦρος Σμὶθ κ' οἱ ἄλλοι εἶχαν τραβηχθῆ πίσω, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ἰδοῦν τί θὰ ἐγίνετο στὰ παράθυρα τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ. Ὁ Γεδεὼν Σπίλετ, μὲ τὴν καραμπίνα του, ἐσημάδευε τὴν πόρτα.

Τὸ τόξο τραβήχθηκε, τὸ βέλος ἐσφύριξε καὶ, παρασύρωνας καὶ τὸ σχοινί, πῆγε καὶ πέρασε ἀπὸ τὰ δύο τελευταῖα σκαλοπάτια τῆς σκάλας.

Ἡ σαΐτια εἶχε πετύχῃ.

Ὁ Χάρμπερτ ἔπιασε ἀμέσως τὴν ἄκρη τοῦ σχοινιοῦ. Ἄλλα τὴ στιγμὴ ποῦ τὸ τράνταξε, γιὰ νὰ ρίξῃ κάτω τὴ σκάλα, ἕνα μαῦρο χέρι ἐπρόβαλε γρήγορα ἀπὸ τὴν πόρτα, τὴν ἄρπαξε καὶ τὴν ἔμπασε μέσα στὸ Γρανίτινο Παλάτι.

— Ζωντόβολο! ἐφώναξε ὁ Πέγκροφ.

— Ποιὸς ἦταν; ρώτησε ὁ Νάβ.

— Ποιὸς ἦταν; καὶ δὲν τὸν γνώρισες;

— Ὄχι!

— Μιὰ μαϊμοῦ, ἕνας πιθηκος, ἕνας μακάκος, ἕνας οὐραγκοτάγκος, ἕνας γκόριλλας, ἕνας μπαμπουίνος!... Νά, στὸ σπίτι μας ἔκαναν εἰσβολὴ μαϊμοῦδες, ἀπὸ τὴ σκάλα, τὸν καιρὸ ποῦ λείπαμε!

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη, σὰ νἄθελαν νὰ ἐπικυρώσουν τὰ λόγια τοῦ ναύτη, τρία-τέσσαρα τετράχειρα ἔπρωξαν τὰ παντζούρια καὶ φάνηκαν στὰ παράθυρα, ἀπ' ὅπου χαιρετοῦσαν τοὺς ἀποίκους μὲ χίλιους ἀστείους μορφασμούς.

— Καλὰ τῶπα ἐγὼ πῶς μᾶς ἔκαμαν φάρσα! ἐφώναξε ὁ Πέγκροφ· μὰ τώρα θὰ ἰδοῦν αὐτοὶ οἱ κ ύ ρ τ α ι μὲ ποιοὺς παίζουν!

Κι' ὁ ναύτης ἐγέμισε γρήγορα τὸ τουφέκι του, σημάδεψε ἕνα ἀπὸ τοὺς πιθήκους καὶ πυρροβόλησε. Μὲ τὸν κρότο, ὅλοι ἔγειναν ἀφαντοι, ἐκτὸς ἀπὸ ἐκεῖνον ποῦ εἶχε διαλέξῃ ὁ Πέγκροφ, γιὰ νὰ πληρώσῃ τῆς ἁμαρτίες τῶν ἄλλων.

Ὁ πίθηκος, βαρεια πληγωμένος, ἔπεσε νεκρὸς κάτω στὴν ἀμμουδιά.

Ἦταν ἕνας μεγαλόσωμος πίθηκος, ἀπὸ τὴν ἀνώτερη τάξι τῶν τετραχείρων. Χιμπαντζῆς, οὐραγκοτάγκος, γορίλλας ἢ γίββωνας, ἀνῆκε καὶ αὐτὸς χωρὶς ἄλλο στοὺς «ἀνθρωπομόρφους», ποῦ ὀνομάζονται ἔτσι ἐπειδὴ μοιάζουν πολὺ μὲ τὸν ἄνθρωπο. Ἄλλως τε ὁ Χάρμπερτ ἐδήλωσε ὅτι ἦταν οὐραγκοτάγκος καὶ ξέρομε ὅτι ὁ μικρὸς δὲν ἔκανε λάθη στὴ Ζωολογία.

— Τί ὤμορφο ζῶο! ἐφώναξε ὁ Νάβ.

— Ἂς εἶνε πλάσμα, ἀποκρίθηκε ὁ ναύτης· μὰ δὲν μοῦ λές πῶς θὰ μποῦμε στὸ σπίτι μας;

— Ὁ Χάρμπερτ εἶνε καλὸς τοξότης, εἶπε ὁ Σπίλετ, κ' ἐδῶ εἶνε τὸ τόξο του. Ἂς ξαναρίξῃ!

— Ναί, ναί, ἐφώναξε ὁ Πέγκροφ· αὐτοὶ οἱ πίθηκοι εἶνε πονηρότατοι καὶ νὰ ἰδῆτε ποῦ κανεὶς δὲν θὰ ξαναφανῇ στὰ παράθυρα. Ἀδύνατο νὰ τοὺς σκοτώσουμε. Κι' ὅσο συλλογίζομαι τί ζημίες μποροῦν νὰ κάμουν στὴς κάμαρες, στὴν ἀποθήκη...

— Ὑπομονή! ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμὶθ. Αὐτὰ τὰ ζῶα δὲν θὰ μᾶς ἔχουν ξεσπιτωμένους γιὰ πολύ.

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε, ὑπέλαβε ὁ ναύτης. Ἔπειτα ξέρετε πόσες ντουζίνες ἀπὸ δαῦτα εἶνε κεῖ πάνω;

Ἀλήθεια, αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ξέρῃ κανείς. Ὅσο γιὰ τὸ σχέδιο τοῦ Χάρμπερτ, δὲν ἦταν εὔκολο τώρα νὰ πραγματοποιηθῇ. Ἡ ἄκρη τῆς σκάλας ἦταν ὅλως διόλου μέσα στὴν πόρτα κι' ὅταν μάλιστα ἐτράβηξαν τὸ σχοινὶ δυνατώτερα, ἔσπασε χωρὶς νὰ πέσῃ κάτω ἡ σκάλα.

Δὲν ἤξεραν τί νὰ κάμουν. Ὁ Πέγκροφ λυσσοῦσε. Ἡ θέσις τους εἶχε καὶ τὸ κωμικό της μέρος, ἀλλὰ ὁ ναύτης δὲν ἔβλεπε παρὰ μόνο τὸ τραγικό. Στὸ τέλος οἱ ἄποικοι πάντα θὰ κατώρθωναν νὰ διώξουν τοὺς πιθήκους καὶ νὰ μποῦν στὸ σπίτι τους· ἀλλὰ πότε καὶ πῶς;

Πέρασαν δυὸ ὧρες, χωρὶς νὰ ξαναπροβάλῃ πίθηκος στὴν πόρτα ἢ στὰ παράθυρα. Κάπου-κάπου μόνο παρουσιάζουνταν γοργὰ κανένα μουσοῦδι, κανένα χέρι κι' οἱ ἄποικοι τὸ χαιρετοῦσαν μὲ τουφεκιές.

— Ἂς κρυφθοῦμε καλλίτερα, εἶπε ὁ μηχανικός. Οἱ πίθηκοι θὰ νομίσουν πῶς φύγαμε καὶ θὰ ξαναβγοῦν. Ὁ Σπίλετ ὅμως κι' ὁ Χάρμπερτ ἂς παραφυλάγουν πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους, καὶ ὅποιος φανῇ φωτιά!

Αὐτὸ ἔγεινε.

Ὁ ρεπόρτερ καὶ τὸ παιδί, οἱ δύο καλλίτεροι σκοπευταὶ τῆς ἀποικίας, κρύφθηκαν ἐκεῖ κοντά, ἐνῷ ὁ Νάβ, ὁ Πέγκροφ κι' ὁ Κύρος Σμὶθ, ἀπὸ τὸ δροπέδιο, πῆγαν στὸ δάσος νὰ κυνηγήσουν, γιατί δὲν εἶχαν τίποτε νὰ φάγουν.

Ὕστερ' ἀπὸ μισὴ ὥρα, οἱ κυνηγοὶ γύρισαν μὲ μερίκα πετροπερίστερα, ποῦ τἄψησαν ὅπως μπόρεσαν. Πίθηκος δὲν ξεμύτισε κανένας.

Ὁ Γεδεὼν Σπίλετ κι' ὁ Χάρμπερτ πῆγαν μιὰ στιγμὴ νὰ φάγουν, ἀφινωντας τὸν Τοπ νὰ φυλάγῃ κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα. Ἔπειτα, ἀφοῦ ἔφαγαν, ξαναγύρισαν στὴ θέσι τους.

Πέρασαν ἄλλες δυὸ ὧρες, χωρὶς νἀλλάξῃ καθόλου ἡ κατάστασις. Τὰ τετράχειρα δὲν ἐδείχναν πιὰ σημεῖα ζωῆς· θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι εἶχαν φύγῃ ἀπὸ τὸ Παλάτι. Τὸ πιθανώτερο ὅμως ἦταν, ὅτι κρύβουνταν μέσα, τρομαγμένα ἀπὸ τοὺς πυροβολισμοὺς κι' ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ συντροφου τους. Ἄλλα τί θἄκαναν στὴς κάμαρες καὶ στὴς ἀποθήκες; πόσες καταστροφὲς θἄβρισκαν ὕστερα ἐκεῖ-μέσα οἱ ἄποικοι;... Ὅταν τὸ ἐσυλλογίζοντο, ἡ ὑπομονὴ ποῦ τοὺς εἶχε συστήσῃ ὁ μηχανικός, τοὺς ἄφενε καὶ χοὺς ἔπιανε μεγάλος καί, μὰ τὴν ἀλήθεια, δίκαιος θυμός.

— Ἔ, μ' αὐτὴ ἡ ἱστορία πρέπει νὰ

τελειώσῃ! ἐφώναξε ἄξαφνα ὁ ρεπόρτερ.

— Ναί, φθάνει πιά! ἀποκρίθηκε ὁ ναύτης. Αὐτοὶ πρέπει νὰ ξεκοψοῦμε πισθοῦν ἀπὸ κεῖ μέσα. Θὰ τοὺς κάμωμε καλά, ἂς εἶνε μακάρι καὶ εἴκοσι. Ἀλλὰ μὲ τί τρόπο νὰ τοὺς φθάσωμε;

— Ὑπάρχει ἕνας! εἶπε τότε ὁ μηχανικός.

— Ἕνας, μόνο ἕνας; Τότε θὰ εἶνε καλός, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχῃ ἄλλος. Δὲν μᾶς τὸν λέτε, κύριε Σμὶθ;

— Νὰ μποῦμε στὸ Γρανίτινο Παλάτι ἀπὸ τὸ παληὸ μεταγγιστῆρι τῆς λίμνης, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός.

— Ἀπὸ τὴν τρύπα δηλαδὴ ποῦ βουλώσαμε! ἐφώναξε ὁ Πέγκροφ. Τί κουτὸς νὰ μὴ τὸ συλλογισθῶ προτήτερα!

Ἦταν, πραγματικῶς, ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ μποῦν στὸ Γρανίτινο Παλάτι, νὰ πολεμήσουν τοὺς ἐπιδρομεῖς καὶ νὰ τοὺς διώξουν.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΠΕΙΡΑΜΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΣΩΣ θὰ μάθατε καὶ σεῖς, ἀπὸ τὴς ἐφημερίδες, ὅτι στὸ θέατρο τῆς Μαρίκας Κοτοπούλη, ἔδωσα μὲ τόνομά μου ἕνα ἔργο, τὸν «Μοῦργο», ποῦ, καθὼς ἐδήλωσα ἐγὼ ὁ ἴδιος τὴν ἄλλη μέρα, δὲν ἦταν παρὰ διασκευή, μετάφρασις καλλίτερα, ἀπὸ τὸ γαλλικό. Τὸ τέχνασμα αὐτὸ σκέφθηκα νὰ μεταχειρισθῶ, γιὰ νὰ δοκιμάσω τὴν ἱκανότητα καὶ τὴν εἰλικρίνεια μερικῶν ἀνθρώπων, ποῦ δὲν ἔκαμαν ὡς τώρα ἄλλο σὰν κριτικοί, παρὰ νὰ κατακρίνουν κάθε μου ἔργο καὶ κάθε μου πρᾶξι. Εἶνε οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι ποῦ βλέπετε συχνὰ νὰ μὲ βρίζουν στὴς ἐφημερίδες μὲ ὅλη ἐκείνη τὴ λύσσα, ποῦ σᾶς κάνει νἀπορῆτε κάθε φορὰ, καὶ νὰ θυμώνετε, καὶ νὰ ρωτᾶτε τί ἔχουν μάζι μου... Πάντα εἶχα φυσικὰ τὴν ἰδέα, ὅτι τὸ ἔκαναν ἀπὸ ἐμπάθεια ἢ ἀπὸ τύφλωσι, ἀπὸ ἀμάθεια. Καὶ τὸ ἔλεγα. Δὲν μποροῦσα ὅμως νὰ εἶμαι κ' ἐντελῶς βέβαιος. Ἔρχουνταν στιγμές, σᾶς τὸ ἐξομολογοῦμαι, ποῦ ἡ ἐπιθέσεις τους, ὅταν μάλιστα εἶχαν κάποια ἐπίφασι κριτικῆς, μὲ εἰλικρίνεια, χωρὶς πρόσωχες βρισιές, μ' ἐκλόνιζαν. Κ' ἔλεγα μέσα μου: Μήπως ἔχουν δίκιο; Μήπως πραγματικῶς τὰ ἔργα μου δὲν ἀξίζουν τίποτα καὶ πρέπει νὰ τὰ κάψω; Μήπως οἱ ἄλλοι ποῦ τἀρέσουν, ποῦ τἀγαποῦν, δὲν καταλαβαίνουν γρῦ ἀπὸ τέχνη, καὶ μόνον αὐτοί, οἱ πέντε-δέκα ποῦ τὰ βρίζουν, εἶνε σὲ θέσι νὰ ξέρουν τὴν πραγματική τους ἀξία;

Μιὰ τέτοια, φαίνεται, ἀπορία γεννήθηκε ἄλλοτε καὶ στὸ νοῦ τοῦ ἐκιφανοῦς λογίου κ. Ἀγγέλου Βλάχου. Καὶ γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τοὺς κριτικοὺς τοῦ καιροῦ ἐκείνου, γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν ξέρουν πράγματι νὰ κρίνουν, μετάφρασε ἀπὸ τὸ γερμανικὸ τὸν «Ἀντίνοο», ἕνα δρᾶμα τοῦ Παύλου Χέϋζε, καὶ τῶστειλε γιὰ δικό του 'ς ἕνα Δραματικὸ Διαγωνισμό. Οἱ κριτικοὶ ὅμως τοῦ καιροῦ ἐκείνου δὲν γελάσθηκαν. Ἂς μὴν ἤξεραν ὅτι ὁ «Ἀντίνοος» ἐκεῖνος ἦταν τοῦ Χέϋζε· εἶδαν ἀμέσως ὅτι ἦταν ἕνα ἀνώτερο ἔργο, καλλίτερο ἀπ' ὅλα ποῦ εἶχαν ὑποβληθῇ στὸν Διαγωνισμό, καὶ τὸ ἐβράβευσαν. Ἔκαμαν φυσικὰ καὶ τὴς παρατηρήσεις τους, βρῆκαν καὶ τὰ ἐλαττώματά του, —καὶ ποιὸ ἔργο δὲν ἔχει ἐλαττώματα; —ἀλλ' ἀνεγνώρισαν τὰ μεγάλα του προτερήματα, ποῦ τὰ ἔκριναν μάλιστα κι' ἀξιοστεφάνωτα. Τίποτα δὲν μπόρεσε νὰ τοὺς πῇ ὁ πειραματιστὴς κ. Ἄγγελος Βλάχος. Τὸ μόνο ποῦ τοὺς κατηγοροῦσε, ἦταν ὅτι δὲν ἤξεραν τὸν «Ἀντίνοο» τοῦ Χέϋζε, ἐνῷ τἀχαΐ ἔπρεπε νὰ τὸν ξέρουν. Ἀλλὰ οἱ κριταὶ τοῦ ἀπαντοῦσαν μὲ τὸ δίκιο τους, —κ' ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ὁ σοφώτατος ἐκεῖνος Ἀλέξανδρος Ραγκαβῆς, —ὅτι δὲν ἦταν ποσῶς ὑποχρεωμένοι νὰ ξέρουν οὔτε αὐτὸν τὸν «Ἀντίνοο», οὔτε τὰ ὑπερδισχίλια θεατρικὰ ἔργα τοῦ Ἰσπανοῦ Λόπε δὲ Βέγα. Ἡ μόνη τους ὑποχρέωσι ἦταν νὰ ξέρουν... νὰ κρίνουν. Καὶ τῶδειξαν μὲ τὴ βράβευσι.

Αὐτὸ λοιπὸν τὸ προηγούμενο, αὐτὸ τὸ παράδειγμα εἶχα. Κι' ἀποφάσισα νὰ μιμηθῶ τὸν κ. Ἀγγελο Βλάχο καὶ νὰ δοκιμάσω κ' ἐγὼ τοὺς σημερινοὺς κριτικούς. Θὰ τοὺς παρουσίαζα ἔπίσης ἕνα ξένο ἔργο, γιὰ δικό μου. Δὲν θὰ εἶχα βέβαια τὴν ἀξίωσι νὰ τὸ ξέρουν, γιατί κριτικὸς δὲν θὰ πῇ ἐκεῖνος ποῦ ξέρει ὅλα τὰ ἔργα ποῦ γράφηκαν στὸ κόσμο! Θὰ εἶχα ὅμως τὴν ἀξίωσι ἢ νὰ καταλάβουν, πῶς ὁ «Μοῦργος» αὐτὸς δὲν ἦταν ρωμαΐκο ἔργο, ἀλλὰ ξένο, γαλλικό, —ἕνα παριζιάνικο ἀριστουργηματάκι, ἁπλῶς διασκευασμένο,—ἢ, ἂν ὁ νοῦς τους δὲν θἄφθανε ὡς ἐκεῖ, νὰ φωνάξουν μὲ χαρὰ καὶ μ' ἐνθουσιασμό: «Μπράβο! νά, ἐπιτέλους κ' ἕνας Ρωμιὸς ποῦ ἔγραψε μιὰ κωμῳδία ποῦ θὰ μποροῦσε νὰ παιχθῇ καὶ στὸ Παρίσι!» (Γιατί, πραγματικῶς, ὁ «Μοῦργος» εἶνε ὁ «Μεντὸρ» τοῦ Ἀγρὶ Μαλέν, ἕνα χαριτωμένο ἔργο ποῦ ἐθριάμβευσε στὸ παρισινὸ θέατρο Ζυμνάζ καὶ ποῦ τὸν πρῶτό του ρόλο ἐδημιούργησε ὁ διάσημος γάλλος κωμικὸς Γκαλιπώ· καὶ γιατί αὐτὸ θὰ πῇ κριτικός: νὰ ξέρῃ τί βλέπει.) Ἂν λοιπὸν οἱ κριτικοί μας, βλέποντας τὸν «Μοῦργο», τὸν ἔκριναν ἔτσι σωστά, ἐγὼ θὰ ἤμουν νικημένος, χαμένος. Θὰ ἔλεγα: Ἔχουν δίκιο ποῦ βρίζουν τὰ δικά μου ἔργα. Θὰ εἶνε ἄσχημα. Νὰ μιὰ φορὰ ποῦ τοὺς ἔδωσα ἕνα ξένο ἔργο, πραγματικῶς ὡραῖο, καὶ τὸ ἐπαίνεσαν τόσο πολύ! Θὰ πῇ ὅτι αὐτοὶ ξέρουν νὰ κρίνουν, ἐνῷ ἐγώ... δὲν ξέρω νὰ γράφω.

—Καὶ δὲν θὰ ξαναγράφω!

Ναί' μ' ἂν οἱ κριτικοί μας ἔβριζαν καὶ τὸν «Μεντὸρ» τοῦ Μαλὲν σὰν ἕνα ἔργο δικό μου; Δὲν θἄχα τότε κάθε δικαίωμα νὰ πῶ, ὅτι δὲν ξέρουν τί τοὺς γίνεται καὶ νὰ συμπεράνω, ὅτι καὶ τὰ δικά μου ἔργα τὰ βρίζουν, εἴτε ἀπὸ ἀμάθεια, εἴτε ἀπὸ ἐμπάθεια, ἐνῷ μπορεῖ νἀξίζουν κι' αὐτὰ σὰν τὸν «Μοῦργο» καὶ περισσότερο; —Καί, δυστυχῶς γιὰ τοὺς σημερινοὺς κριτικούς μας, ποῦ δὲν εἶνε, φαίνεται, Ἀλέξανδροι Ραγκαβῆδες, συνέβη τὸ δεύτερο: Γελάσθηκαν, τὴν ἔπαθαν χιώτικη. Ἔβρισαν καὶ τὸν «Μοῦργο» ὅπως ὅλα μου τἄλλα ἔργα, καὶ χειρότερα! Δὲν ἔγραψαν μόνο στὴς ἐφημερίδες, ἀλλὰ καὶ στὰ διαλείμματα τῆς παραστάσεως λυσσοῦσαν ἐναντίον τοῦ ἔργου κι' ἀνέβαιναν στὰ παρασκήνια, γιὰ νὰ διαμαρτυρηθοῦν σφοὺς ἠθοποιοὺς πῶς δέχθηκαν νὰ παίξουν μιὰ τέτοια ἀηδία, ἕνα τέτοιο ἐξάμβλωμα καὶ ξεμώρωμα!! Κι' ὅταν οἱ ἠθοποιοί, κατάπληκτοι κι' αὐτοὶ οἱ καϋμένοι μπροστὰ σὲ τόση λύσσα, ψιθύριζαν: «Μὰ τέλος πάντων, ἕνα ἔργο τοῦ Ξενόπουλου!...», οἱ κριτικοὶ τοὺς ἀπαντοῦσαν: «Μπᾶ! ὁ Ξενόπουλος δὲν ξέρει πιὰ νὰ γράφῃ! Ἀγκαλὰ καὶ πότε ἤξερε;...»

Φαντασθῆτε τώρα τί ἔγεινε, καὶ στὸ θέατρο τῆς Μαρίκας Κοτοπούλη, καὶ 'ς ὅλο τὸν θεατρικὸ κόσμο τῶν Ἀθηνῶν, τὴν ἄλλη μέρα ποῦ φανέρωσα τὴν ἀλήθεια! Δὲν ἦταν μόνο μιὰ νίκη δική μου. Ἦταν μιὰ θριαμβευτικῆ ἱκανοποίησι καὶ τῶν ἠθοποιῶν, ποῦ, ὅταν τοὺς διάβασα τὸν «Μοῦργο», εἶχαν ἐνθουσιασθῆ, καὶ τῶν σπανίων ἀνθρώπων, ποῦ, κρίνοντες χωρὶς ἐμπάθεια, ἐπέμεναν μ' ὅλη ἐκείνη τὴν καταιγίδα, ὅτι ὁ «Μοῦργος» εἶνε ἕνα ὡραῖο ἔργο... Μὰ βέβαια ποῦ δὲν θὰ ξαναπιστεύῳ πιὰ κριτικὴ ἀπὸ ἐκείνους ποῦ, μὲ τὴν πέννα ἢ μὲ τὸ στόμα, κουρέλιασαν τὸν «Μοῦργο» χωρὶς νὰ λάβουν τὴν παραμικρὴ ὑποψία ὅτι ἔβλεπαν μιὰ ἀπὸ τὴς ὡραιότερες κομεντὶ τοῦ Γαλλικοῦ Θεάτρου! Καὶ σεῖς, ἅμα βλέπετε στὴς ἐφημερίδες βρισιὲς ἐναντίο μου, σὰν ἐκεῖνες ποῦ σᾶς κάνουν νἀπορῆτε καὶ νὰ θυμώνετε, οὔτε νὰ θυμώνετε πιά, οὔτε νἀπορῆτε· ἀλλὰ νὰ λέτε μὲ γέλια: «Ἄ, αὐτὰ τὰ γράφουν ἐκεῖνοι ποῦ ἔβρισαν καὶ τὸν «Μ ο ῦ ρ γ ο», μόνο μὲ τὴν ἰδέα πῶς ἦταν ἔργο τοῦ Ξενόπουλου!»

Ἀλλ' αὐτὴ ἡ φαιδρὴ ἱστορία ἔχει κι' ἄλλο ἠθικὸ συμπέρασμα, πιὸ σπουδαῖο καὶ πιὸ ὠφέλιμο γιὰ νέους σὰν καὶ σᾶς. Θὰ τὸ ποῦμε καμμιὰν ἄλλη μέρα.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

— Πετράκη, τοῦ εἶπε, αὐτὸ εἶνε γιὰ τὰ γενέθλιά σου. Ἀπὸ σήμερα, ξέρεις, ἡ ἡλικία σου θἄχῃ δυὸ ἀριθμούς. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ σοῦ κάμω ἕνα καλὸ δῶρο.

Κι' ὁ Πετράκης, ποῦ δὲν ἐπίστευε τὰ μάτια του, γεμᾶτος χαρὰ τοῦ ἀποκρίθηκε :

— Δυὸ ἀριθμούς ;... Τί θὰ μοῦ χαρίσῃς λοιπόν, μπαμπᾶ, ὅταν θὰ ἔχῃ τρεῖς ; !

Χαμογέλασε στὴ γλυκειὰ αὐτὴ ἀνάμνησι...

Ὁ ρολογᾶς προχωροῦσε σκυφτὸς καὶ γελαστός. Ὁ Πετράκης ξαναγύρισε στὴν πραγματικότητα καὶ ψιθύρισε :

—Ἤθελα νὰ μάθω... πόσο ἀξίζει αὐτὸ τὸ ρολόϊ.

—Γιὰ νὰ γοράσετε ἕνα ὁμοιο, ἢ γιὰ νὰ πουλήσετε αὐτό ;

Χρειάσθηκε ἀρκετὸ θάρρος γιὰ νὰ ποκριθῇ :

—Νὰ πουλήσω αὐτό.

Ὁ ρολογᾶς πῆρε τὸ ρολόγι μὲ τὴν ἀλυσίδα, τὸ ζύγισε στὴν παλάμη του, τὸ ἔλυσε, ἔβγαλε τὴ μηχανὴ μὲ τὴν πλάκα κ' ἔρριξε τὸ ἀσῆμι σὲ μιὰ μικρὴ ζυγαριά... Συλλογίσθηκε λιγάκι, λογάριασε καὶ, πάντα μὲ τὸ ἴδιο χαμόγελο, εἶπε :

— Σᾶς δίνω δώδεκα φράγκα.

— Δώδεκα φράγκα ! ψιθύρισε τὰ πτωχὸ παιδί. Ὄχι παραπάνω ;

— Ἀδύνατο! ἀποκρίθηκε ὁ ρολογᾶς. Νὰ δώδεκα φράγκα. Καὶ σὲ συμβουλεύω νὰ τὰ πάρῃς, γιατὶ περισσότερα δὲν θὰ βρῆς πουθενά.

Κ' ἐπειδή, τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ἄλλοι πελάτες ἔμπαιναν στὸ μαγαζί, ὁ ρολογᾶς ἔχωσε τὰ λεπτὰ στὸ χέρι τοῦ Πετράκη.

Ὁ μικρός μας φίλος τὰ δέχθηκε, χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθῇ πιά, τὰ φύλαξε στὴν τσέπη του, βγῆκε στὸ δρόμο καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ Μπόν-Ρεπό. Αἰσθάνετο τὸν ἑαυτό του περισσόσερο μόνο, περισσότερο ἔρημο, τώρα ποῦ δὲν εἶχε στὴν τσέπη τὸ ρολογάκι του, τὸν καλὸ αὐτὸ φίλο, ποῦ μὲ τὸν φαιδρό του ρυθμὸ καὶ τὴν ἀκαταπόνητη δραστηριότητά του, τὸν ἐνεθάρρυνε καὶ στὸ παιχνίδι καὶ στὴν ἐργασία.

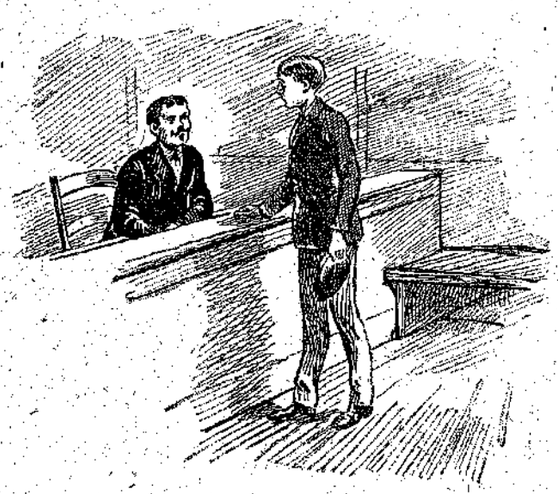

«Ὁ Πετράκης ἔπλησίασε ἕνα ὑπάλληλο...» [(Σελ. 337, στ. β'.)

Ἔξαφνα ὀπισθοχώρησε... Εἶχε ἰδῇ κοντά του μιὰ οἰκογένεια ἀπὸ τὴ Χάβρη, ποῦ τὸν ἐγνώριζε. Ἦταν ἕνα ἀγόρι καὶ ἕνα κορίτσι, σχεδὸν στὴν ἡλικία του, μὲ τὸν μπαμπᾶ καὶ τὴ μαμμά τους. Κουβέντιαζαν κι' οἱ τέσσαρες χαρούμενοι, ἀπολάμβαναν τὴν ἀνέφελη εὐτυχία τους, ἑνωμένοι αὐτοὶ κι' ἀγαπημένοι....

Ὁ Πετράκης χώθηκε σὲ μιὰ πόρτα καὶ περίμενε κρυμμένος ὡς που νὰ περάσουν, νὰ πομακρυνθοῦν.

Ἔπειτα, μὲ τὴν καρδιὰ θλιμμένη, μὲ τὰ μάτια γεμᾶτα δάκρυα, ἐξακολούθησε τὸν δρόμο του.

«Ἀχ ! ἐσυλλογίζετο τὰ παιδιὰ ποῦ ζοῦν σὲ σπίτι, μὲ τοὺς γονεῖς, μὲ τὰ δέλφιατους δὲν καταλαβαίνουν καὶ δὲν ἐκτιμοῦν τὴν μεγάλητους εὐτυχία !

Τὰ λίγα λεπτά, ποῦ ἀπέκτησε ὁ Πετράκης, ἀπὸ τὴν πώλησι τοῦ ρολογιοῦ του, ἐθάσταξαν μερικὲς ἡμέρες· ἀλλὰ τοῦ ἐτελείωσαν, πρὶν βρῇ ἐργασία. Ἡ ἀπεργία ἐξακολουθοῦσε κι' ὁ Πετράκης ἦταν πάλι ἀπένταρος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Ὑποπτος προστάτης.

Ἕνα ἀπόγευμα, ἐκεῖ ποῦ τριγύριζε κοντὰ στὴν προκυμαία τῆς Ὁμονοίας, βρέθηκε μπροστὰ στὸ Ταχυδρομεῖο. Τοῦ ἦλθε νὰ μπῇ μέσα νὰ γοράσῃ μὲ τὴν τελεταία του δεκάρα μιὰ «βραχεῖα ἐπιστολή» καὶ νὰ γράψῃ στὴ μητέρα του :

«Ἀγαπητή μου μητερούλα, εἶμαι μονάχος, δυστυχής, χωρὶς πεντάρα...Στεῖλέ μου λεπτὰ νὰ γυρίσω στὴ Χάβρη καὶ σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι δὲν θὰ ξαναφύγω πιὰ τοῦ κεφαλιοῦ μόυ».

Ἀλλὰ στὴ φαντασία τοῦ Πετράκη παρουσιάσθηκε ἄξαφνα ἡ μορφὴ τοῦ κακοῦ Ἀνριὲ μὲ τὸ εἰρωνικό του χαμόγελο. Ἦταν σὰν νὰ τοῦ ἦλθε κατάμουτρα ψυχρολουσία... Ὄχι, ὄχι ! Δὲν ἤθελε τἀντικρύσῃ καὶ στὴν πραγματικότητα τὸ εἰρωνικὸ χαμόγελο τοῦ πατριοῦ του. Καὶ συλλογίσθηκε μὲ ἀπόφασι :

«Θὰ καλαίσω ἀκόμα λίγες ἡμέρες»!

Αὐτὰ τὰ λόγια τὰ εἶπε σχεδὸν δυνατά. Ἕνας ἄνθρωπος περνοῦσε καὶ τἄκουσε. Ἦταν ἕνας ἀλλόκοτος ἄνθρωπος, μὲ μεγάλα χέρια, μὲ μακρυὰ δάκτυλα, μὲ φυσιογνωμία ποῦ μαρτυροῦσε ἐνεργητικότητα. Ἀλλὰ μ' ὅλη τὴν κομψότητα τῆς φορεσιᾶς του, ἡ γλῶσσά του, οἱ τρόποι του, τὰ κινήματά του εἶχαν κάποια προστυχιά.

— Θὰ παλαίσῃς, εἶπες, ἀκόμα λίγες ἡμέρες; ρώτησε τὸν Πετράκη... Μὲ ποιόν ;... Γιὰ τί πρᾶγμα ;... Μήπως ζητεῖς ἐργασία ;

Ἔκπληκτος ὁ Πετράκης τὸν ἐκύτταξε, ἔπειτα κατέβασε τὰ μάτια του κ' ἐψιθύρισε : Μάλιστα...

Ὁ διαβάτης ἐξακολούθησε :

— Ἔχεις στὴ φυσιογνωμία σου κάτι ποῦ μ' ἀρέσει.. Μοῦ φαίνεσαι καλὸ παιδὶ κι' ὅσο σὲ κυττάζω, τόσο περισσότερο σὲ συμπαθῶ.Νὰ σοῦ πῶ, ἔρχεσαι νὰ σοῦ δώσω ἐγὼ μιὰ θέσι, πολὺ καλὴ θέσι ;...

— Τί θέσι ; ρώτησε ὁ Πετράκης.

— Νὰ σὲ πάρω στὴν ὑπηρεσία μου, ἀποκρίθηκε ὁ ἄγνωστος.

— Μὰ τὶ ἐργασία θὰ σᾶς κάνω ;

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

LXVIII

Στὸ ἀνθάκι ἀπρόσεκτη γλυστρᾷ
σὰν πορφυρὴ ἀλουργίδα,
καὶ τὸ χαϊδεύει, τὸ φιλεῖ,
κι' εὐθὺς πετᾷ, ἡ ἀκτίδα.
Μὰ ἔρθασε ἡ θέρμη ὡς τὴν καρδιά,
κι' αὔριο μια φούχτα στάχτη
θὰ ἰδῇ ἡ ἀκτίνα νὰ σκορπᾷ
'ς τὸν ἄνεμο, ἀπ' τὸ φράκτη...

LXIX

Πῶς 'ς τὴν ὀξυὰ χυμᾷ ἡ φωτιά,
μὲς 'ς τὴ μουγγὴ τὴν πάχνα,
κι' αὐτὴ φουντώνει ἀκράτητη,
σφαγμένη ὡς μέσ' 'ς τὰ σπλάχνα,
—μιὰ ποὺ ἥλιος πιὰ δὲ θὰ φαγῇ,—
ἔτσι κι' ἐδῶ ἂς ἐφτάσῃ !
Τὰ νέφη μόνο ἂς φωτισθοῦν,
κ' ἡ φλόγα τί, ἂν μὲ κάψῃ ;

LXX

Στὸ ὕγρὸ τὸ χῶμα,—μαχαιριὰ
πῶς πλούσια στήθη ὀργώνει—
σφιχτὰ τ' ἀγκάθι ἐρρίζωσε
καὶ μυστικὰ πληγώνει...
Μὰ ἐκεῖθε, αἱματοστάλαχτη
κι' αἱματοκοκκινισμένη
ἡ παπαρούνα ὁρμᾶει 'ς τὸ φῶς
κι' ἀκράτητη ἀνεβαίνει !...

LXXI

Ὦ χρόνια ὀλίγα !—Σᾶς ἔχασε
σὰν φύλλα ὠχρὰ ἡ ματιά μου !
Μελισσολόϊ κατάξανθο
βομβοῦσε 'ς τὴν καρδιά μου !
—Τὸ πανηγῦρι ἐσώθηκε !
Πάει τὸ γλυκὸ τὸ μέλι !
Κεντρώνει ἡ σφῆκα μονεχὰ
τὴν ἀδειανὴ κυψέλη...

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑΣΙΟ ΨΑΡΕΜΑ

Στὴν ἐξέδρα τοῦ Φαλήρου, ἐκεῖ ποῦ ὁ κ. Ρομαντίδης ἐρρέμβαζε ἀφηρημένος, ἄφισε νὰ τοῦ πέσῃ ἡ ὀμπρέλλα του στὴ θάλασσα; Πῶς νὰ κάμῃ, γιὰ νὰ τὴν πιάσῃ ; Ὁ μικρὸς Νίκος εἶδε τὴν ἀπελπισία του, τὸν λυπήθηκε καὶ τοῦ εἶπε :

—«Ἔννοια σας, κύριε, ἐγὼ θὰ σᾶς τὴν ψαρέψω !» Κι' ἀμέσως ρίχνει τὴν πετονιά του στὸ μέρος ποῦ εἶχε ἰδῇ τὴν ὀμπρέλλα νὰ βουλιάζῃ. Τὸ ἀγκίστρι πιάνεται στὸ χερούλι τῆς ὀμπρέλλας, ὁ Νίκος τραβᾷ μὲ χαρὰ τὴν πετονιά του καί... ὦ, τί μεγάλη ἐκπληξις !... Ἡ ὀμπρέλλα ἀναβαίνει ἀνοικτή κ' εἶνε γεμάτη ψάρια ποῦ χοροπηδοῦν. Ἀκόμη κι' ἕνας κάβουρας εἶνε πιασμένος ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ ποδιοῦ της. Ὅλοι σαστίζουν γιὰ τὸ θαυμάσιο αὐτὸ ψάρεμα. Ἔτσι ὁ κ. Ρομαντίδης παίρνει τὴν ὀμπρέλλα του καὶ συγχρόνως ἀνταμοίβεται ἡ εὐγενικὴ προθυμία τοῦ μικροῦ Νίκου.

Μὰ τὶ πολλὰ καὶ ὡραῖα ψάρια !...

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΜΟΥ

Οἱ παλαιότεροι συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως» θὰ ἐνθυμοῦνται διάφορα ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιον τοῦ φίλου μου Νικήτα Παραΐτη. Φυλλομετρῶν τελευταίως τὰ κιτρινισμένα ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν, φύλλα τοῦ ἡμερολογίου αὐτοῦ, εὑρῆκα σὲ μιὰ ἡμερομηνία Αὐγουστιάτικη μίαν ἐπιστολὴν ποῦ ἔγραφε στὸ γυιό του, προκειμένου νὰ λάβῃ τὸν εὐγενικὸ τίτλο τοῦ Γυμνασιόπαιδος.

Ἐνόμισα καλὸ νὰ τὴν φέρω, εἰς τὸ φῶς, ἀπὸ τὴν σκοτεινιὰ τοῦ συρταριοῦ τοῦ γραφείου μου, καὶ τὴν στέλλω στὴ «Διάπλασι» τὴν ἀγαπημένην μας μητέρα καὶ φίλην καὶ σύντροφον, γιὰ νὰ τῆς δώσῃ δημοσιότητα. Αὐτὴ εἶνε :

***

Αὐγούστου 26. 189...

Καλό μου καὶ ἀγαπημένο ἀγοράκι,

Φεύγουν γλήγορα ἡ μέρες καὶ ὕστερα ἀπὸ πέντε, ἕξη, δέκα, θὰ ξημερώσῃ ἕνα πρωϊνό, ποῦ καλοπλυμένος καὶ φρεσκοχτενισμένος, θὰ κάνῃς τὴν προσευχή σου, μὲ χαρούμενο καρδιόχτυπο, γιατὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα θὰ πᾶμε συντροφευμένα εἰς τὸ Γυμνάσιον νὰ σ' ἐγγράψω εἰς τὸ μαθητολόγιον !

Πῶς πέρασαν γοργὰ οἱ τρεῖς μῆνες τῶν διακοπῶν !

Φαγεί, παιγνίδι, ὕπνο ! Τρεχάματα στὸ περιβόλι, φωνές, κακό, κωπηλασία μὲ τὴ βάρκα, μπάνια στὴ θάλασσα καὶ γιὰ ξεκούραση λίγο διάβασμα ἀποεύχάριστα καὶ διασχεδαστικὰ βιβλία ! Ἔτσι ἐξεκούρασες τὸ νοῦ σου καὶ δυνάμωσες τὸ σῶμά σου γιὰ νὰ ἀρχίσῃς μὲ καινούργια ὄρεξη τὴ σοβαρὰ μελέτη. Γυμνασιόπαις ! Νὰ ἕνας εὐγενικὸς τίτλος ποῦ γεμίζει ὑπερηφάνια κάθε ἔφηβον.

Δὲν εἶσαι πειὰ τὸ παιδὶ ποῦ ἴσα μὲ χθὲς, ἐκάθητο εἰς τὰ μαθητικὰ θρανία τοῦ ἑλληνικοῦ σχολείου.

Ἔκαμες τὸ πρῶτο πήδημα εἰς τὸν δρόμον τῆς γνώσεως ! Τ' ἀνώτερα μαθήματα, ἡ καθηγητικὴ διδασκαλία θὰ σοῦ γνωρίζουν τὸ «ξύλον τῆς γνώσεως», καὶ θ' ἀρχίσῃς νὰ αἰσθάνεσαι, νὰ ἐννοῇς καὶ νὰ διακρίνῃς τὸ καλὸν ἀπὸ τοῦ κακοῦ ! Δὲν ἀξίζει νὰ γεμίσῃς τὸ νοῦ σου μὲ γνώσεις, πρέπει νὰ πλουτίσῃς καὶ τὴν καρδιά σου μὲ αἰσθήματα, καὶ νὰ δυναμώσῃς τὴν συνείδησίν σου μὲ ἀρετήν.

Ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ συμβαδίζουν, διὰ νὰ σὲ καταστήσουν βραδύτερον εὐγενὲς μέλος τῆς κοινωνίας, ἄξιον τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐκτιμήσεως τοῦ κόσμου. Ἡ ἀπόκτησις μόνον γνώσεων, χωρὶς τὰ ἄλλα καλά, μπορεῖ καὶ βλάβην νὰ σοῦ φέρῃ ἀντὶ καλοῦ. Τὰ ἄλλα καλὰ θὰ τἀποκτήσῃς, ἀκολουθῶν τὰ διδάγματα τῶν καθηγητῶν σου, ἐφαρμόζων τὰς συμβουλὰς τῶν γονέων καὶ συναναστρεφόμενος μὲ χρηστοὺς καὶ ἀγαθοὺς συνομηλικούς σου.

Εἰς τὸ τελευταῖον αὐτό, σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ προσέξῃς, παιδί μου. Μὴ δέχεσαι νὰ συναναστραφῇς τὸν κ' θένα προτοῦ νὰ πληροφορηθῇς ποῖος εἶνε.

Εἶνε καὶ πολλὰ παιδιά, δυστυχῶς, καὶ σ' αὐτὴν τὴν ἡλικία ἀκόμη, ποῦ ἔχουν διαφθαρῇ, ποῦ τοὺς ἀρέσει νὰ παρασύρουν καὶ ἄλλους εἰς τὴν κακία. Φυλάγου πολύ. Ἔχε γιὰ μόνο φίλο σου, τὸν πατέρα σου, καὶ μὴ κουράζεσαι νὰ τὸν ἐρωτᾷς γιὰ τὸν κάθε γνώριμο ποῦ θὰ κάνῃς.

Μὴν ντρέπεσαι νὰ τοῦ λὲς τὰ μυστικά σου, γιατὶ εἶνε ὁ μόνος ποῦ μπορεῖ νὰ σοῦ εἰκῇ εἰλικρινὰ καὶ τίμια τί πρέπει νὰ κάμῃς.

Συναναστρέφου ἐκείνους ποῦ θὰ σοῦ συστήσῃ καὶ μὴν ἀνοίγεις τὴν καρδιά σου σὲ εὔκολες φιλίες. Ὁ φίλος εἶνε τὸ πολυτιμότερο πρᾶγμα ποῦ μπορεῖ ν' ἀποκτήσῃ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμο καὶ γι' αὐτὸ εἶνε καὶ τόσο σπάνιο !

Ὁ καιρὸς καὶ ἡ γνῶσις, τὰ αἰσθήματά σου καὶ ἡ ἐκτίμησις θὰ σοῦ δείξουν ποιος θὰ εἶνε ὁ ἀληθινὸς φίλος σου, ποῦ θὰ χαρῇ στὴ χαρά σου καὶ θὰ μοιρασθῇ τὴ λύπη σου.

Μὴν πιστεύῃς ἐκείνους ποῦ θὰ κολακεύσουν τὴς ἀξυναμίες σου· ἀγάπα καὶ ἐκτίμα ἐκείνους ποῦ σοῦ λέγουν εἰλικρινὰ τὴν ἀλήθεια.—Οἱ πρῶτοι θέλουν τὸ κακό σου, οἱ δεύτεροι θέλουν νὰ σοῦ ἀνοίξουν τὰ μάτια εἰς τὸ φῶς.

Ἔτσι θὰ μᾶς ἀνταποδώσῃς τὴν ἀγάπη μας, θὰ ἱκανοποιήσῃς τοὺς κόπους μας καὶ ἄμα μεγαλώσῃς καὶ αἰσθάνεσαι γύρω σου τὴν ἀγάπη καὶ τὴν

ἐκτίμησι τῆς κοινωνίας, θὰ μακαρίζῃς καὶ θὰ εὐλογῇς τοὺς καϊμένους τοὺς γονεῖς, ποὺ δὲν θὰ ζοῦν ἴσως νὰ σὲ χαμαρώνουν.

Τώρα, πήδησε, παῖξε, κωπηλάτησε, κολύμβησε ἀκόμα τῆς λίγες αὐτὲς μέρες τῆς ἐλευθερίας.

Ὁ πατέρας σου
Νικήτας Παραίτης
Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν ΦΑΚ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ

['Ἰδε φυλλάδιον 32ον, σελ. 257]

Εἰς τὸ Κρυπτογραφικὸν ποῦ σᾶς ἔδωσα νὰ διαβάσετε, ἀντικατέστησα τὰ γράμματα Α ἕως Κ διὰ τῶν ἀριθμῶν 1 ἕως 9· τὰ δὲ ὑπόλοιπα Α ἕως Ω διάτων ἰδίων γραμμάτων ἄλλ' ἀντιστρόφως λαμβανομένων, ἤτοι Ω ἕως Α. Τὸ Ἀλφάβητόν μου λοιπὸν ἦτο Α=1, Β=2, Γ=3 κτλ. καὶ Λ=Ω, Μ=Ψ, Ν=Χ κτλ.

Μὲ αὐτὸ τὸ κλειδί, τὸ Κρυπτογραφικὸν ἀναγινώσκεται οὕτω :

ΓΑΛΗΝΗ

Οὔτ' ἕνα κῦμα δὲν ἀκούεται εἰς τὴν ἔρμη ἀκρογιαλιά.
Λὲς καὶ κοιμᾶται ἡ θάλασσα τῆς γῆς.

Καὶ ἂν μεταθέσωμεν καταλλήλως τὰς λέξεις, ἀποτελοῦμεν τὸ τετράστιχον αὐτὸ ἐπίγραμμα :

Δὲν ἀκούεται οὔτ' ἕνα κῦμα
Εἰς τὴν ἔρμη ἀκρογιαλιὰ
Λὲς κ' ἡ θάλασσα κοιμᾶται
Μέσ' στῆς γῆς την ἀγκαλιά.

Τὸ Ἐπίγραμμα αὐτὸ εἶνε τοῦ ἐθνικοῦ μας ποιητοῦ *Διονυσίου Σολωμοῦ*.

Τὰς 150 ἀπαντήσεις ποὺ ἔλαβα, τὰς ἐχώρισα εἰς πέντε Σωρούς. Εἰς τὸν Α' ἔβαλα ἐκείνους ποὺ δὲν κατόρθωσαν παρ' ἁπλῶς καὶ μόνον νὰ διαβάσουν τὸ Κρυπτογράφημα· ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸ ἐπανορθώσουν εἰς στίχους καὶ χωρὶς νὰ μᾶς ποῦν τίνος ποιητοῦ εἶνε. Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι μερικοὶ προσεπάθησαν νὰ κάμουν καὶ τὰ δύο, ἀλλ' ἀπέτυχαν. Ὡς ποιητὴν π. χ. τοῦ Ἐπιγράμματος ἀνόμασαν οἱ περισσότεροι τὸν Γεώργιον Δροσίνην (ἴσως ἐπειδὴ μία συλλογὴ τοῦ ποιητοῦ αὐτοῦ τιτλοφορεῖται ἐπίσης «Γαλήνη»), ἄλλοι τὸν Παλαμᾶν, ἄλλοι τὸν Βαλαωρίτην, ἄλλοι τὸν Παράσχον, ἕνας τὸν... Moréas καὶ ἕνας τὸν Τέλλον Ἄγραν. Ὅσον διὰ τὴν ἐπανόρθωσιν, οἱ περισσότεροι τὴν ἔκαναν ἔτσι :

Οὔτε ἕνα κῦμα δὲν ἀκούεται
Εἰς τὴν ἔρμη ἀκρογιαλιά,
Λὲς καὶ ἡ θάλασσα κοιμᾶται
Μέσ' στῆς γῆς την ἀγκαλιά.

Λάθος. Ποτὲ ἕνας ποιητὴς οὐν τὸν Σολωμὸν δὲν θὰ ἐταίριαζεν ἕνα προπαροξύτονον στίχον (*ἀκούεται*) μ' ἕνα παροξύτονον (*κοιμᾶται*). Ἐπλησίασαν περισσότερον τὸν καλὸν ρυθμὸν ἐκεῖνοι ποὺ ἐπανόρθωσαν ἔτσι :

Οὔτ' ἕνα κῦμα δὲν ἀκούεται...
Λὲς καὶ κοιμᾶται ἡ θάλασσα...

ὅπου καὶ οἱ δύο στίχοι εἶνε προπαροξύτονοι. Ὁπωσδήποτε αὐτοὶ ὅλοι, ποὺ οὔτε τὴν ἐπανόρθωσιν ἔκαμαν, οὔτε τὸν ποιητὴν εὗρῆκαν, παίρνουν ἁπλῶς Εὕφημον Μνείαν.

Εἰς τὸν Β' Σωρὸν ἔβαλα ἐκείνους οἱ ὁποῖοι, ἐκτὸς τῆς ὀρθῆς ἀναγνώσεως τοῦ Κρυπτογραφικοῦ, ἐπέτυχαν νὰ κάμουν καὶ ἓν ἐκ τῶν δύο: ἢ νὰ ἐπανορθώσουν τελείως τὸ Ἐπίγραμμα, ἢ νὰ εὕρουν τίνος ποιητοῦ εἶνε. Αὐτοὶ ὅλοι παίρνουν Γ' Ἔπαινον.

Εἰς τὸν Γ' Σωρὸν εἶνε ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι κάμνουν καὶ τὰ δύο. Καὶ τὸ Ἐπίγραμμα δηλαδὴ ἐπανορθώνουν εἰς τὴν ἐντέλειαν, καὶ τὸν ποιητὴν τοῦ ὀνομάζουν. Ἀλλὰ ἐδιάβασαν μόνοι των τὸ Κρυπτογραφικόν· Ἐκοπίασαν νὰ βροῦν οἱ ἴδιοι τὸ κλειδί τοῦ· Ἐκοπίασαν ἔπειτα νὰ μαντεύσουν τοὺς στίχους ; Κ' ἔψαξαν τέλος νὰ εὕρουν τὸν ποιητὴν τοῦ; Ἢ κάποιος τοὺς εἶπε, κάπου ἄκουσαν, ὅτι τὸ Κρυπτογραφικὸν τῆς Διαπλάσεως εἶνε ἡ «Γαλήνη τοῦ Σολωμοῦ», καὶ τὴν ἀντέγραψαν ἁπλῶς ἀπὸ τὰ «Ἅπαντά» του ἢ τὴν ἔγραψαν καθ' ὑπαγόρευσιν ;—Αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ξεύρω. Διότι αἱ ἀπαντήσεις αὐταὶ περιέχουν ἐγκράψηφα *μόνον* τὸ Ἐπίγραμμα μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Σολωμοῦ. Καμμία ἔνδειξις ἑπομένως ὅτι ὁ λύτης *ἄρχισεν ἀπὸ τὴν ἀρχήν*, ὅτι βρῆκε πρῶτα τὸ κλειδί, κτλ. Δι' αὐτὸ μένω μὲ μίαν ἀμφιβολίαν καὶ δίδω εἰς ὅλους ἕνα Β' Ἔπαινον.

Εἰς τὸν Δ' Σωρὸν ἀμφιβολία πιὰ δὲν χωρεῖ. Οἱ λύται τὰ ἤξεραν ὅλα ὀρθῶς καὶ τὰ ἤξεραν *μόνοι* των. Τὸ ἀποδεικνύουν, γράφοντες τὸ Ἐπίγραμμα δύο φορὰς : καὶ εἰς τὸ πεζόν, ὅπως διαβάζεται εἰς τὸ Κρυπτογράφημα, καὶ εἰς στίχους. Θὰ πῆτε : Καὶ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἀντέγραψε πάλιν, ἐνῷ κανένας ἀπὸ τοὺς ἄλλους τὰ ἤξερε μόνος του; Ἀδιάφορον. Ἐγὼ κρίνω ὅ,τι βλέπω *γραμμένον*. Καὶ εἰς αὐτοὺς, ποὺ δίδουν μίαν γραπτὴν ἀπόδειξίν τῆς εἰλικρινοῦς ἐργασίας των, δίδω ἕνα Α' Ἔπαινον.

Εἰς τὸν Ε' Σωρόν, καὶ τελευταῖον, ἔβαλα ἐκεῖνους ποῦ δίδουν *ὅλας* τὰς δυνατὰς ἀποδείξεις : Δὲν ἀρκοῦνται δηλαδὴ νὰ διαβάσουν ὀρθῶς τὸ Κρυπτογράφημα, οὔτε νὰ κάμουν ἐπιτυχῶς εἰς στίχους, οὔτε νὰ ποῦν ὅτι εἶνε τοῦ Σολωμοῦ. Ἀλλὰ γράφουν καὶ τὸ *κλειδί*, τὸ ἀλφάβητον τοῦ Κρυπτογράφματος, μερικοὶ δὲ ἐκθέτουν καὶ τὸν τρόπον, τὴν μέθοδον, διὰ τῆς ὁποίας τὸ ἤξεραν. Καλλίτερα ἀπ' ὅλους, αὐτὴν τὴν ἔκθεσιν κάμνει τὸ *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς* διὰ τοῦτο παίρνει τὸ Πρῶτον Βραβεῖον. Κατόπιν ἔρχεται ὁ *Θεμιστοκλῆς Σγουρὸς*, ὁ ὁποῖος παίρνει ἓν ἀπὸ τὰ Δεύτερα. Οἱ ἄλλοι αὐτοῦ τοῦ Σωροῦ ἔρχονται ἰσοδύναμοι. Εἰς τέσσαρας δίδω *διὰ κλήρου* τὰ ἐπίλοιπα τέσσαρα Βραβεῖα, τοὺς δὲ λοιποὺς περνῶ εἰς τὸν Α' Ἔπαινον. Μὲ τὴν διαφορὰν μόνον, ὅτι αὐτοὶ ποῦ σημειώνουν καὶ τὸ κλειδί, παίρνουν περισσότερα Εὔσημα ἀπὸ τοὺς συναδέλφους των τοῦ Δ' Σωροῦ.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς* [20 Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Θεμιστοκλῆς Σγουρὸς [18Ε]. —Γεώργιος Μπίρης [15Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Νικηφόρον Σίφος [15Ε]. — Ἀπόγονος τοῦ Καίσαρος [15Ε].—Τρελλὸς Κεφαλλονίτης [15Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ *(ἀπὸ [15Ε] εἰς ἕκαστον:)* Δάφνης Στέφανος, Σβεσθεῖσα Ἐλπίς, Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος, Μπομπότα, Ἀστὴρ τῆς Νίκης, Χαμόγελο τοῦ Πόνου, Ἰδιότροπη, Κωνστ. Δ. Ἐλευθερουδάκης, Χρυσόφτερη Ἐλπίδα, Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, Ρωβύρος, Φασκαμιλιᾶς, Νικητὴς τῆς Αὔριον, Ἱππότης, Κλέφτικο Βόλι.—*(Ἀπὸ [13Ε] εἰς ἕκαστον:)* Ἀντώνιος Α. Τζιώτης, Δούκισσα, Λευκὸς Ἀετός, Ἕλλην, Γλυκεῖα Αὔρα, Σπαθὶ τοῦ Κωνσταντίνου, Δαφνοστεφὴς Ἑλλάς, Νεράϊδα τοῦ Βοσπόρου, Παγκόσμιο Ὄνειρο, Φαίδρα, Ὑποκόμης Ρετέντος, Ξενία Π. Κωνσταντινίδου, Ἰδεώδης Ἑλλάς, Ὕμνος τῆς Ἐλευθερίας, Ἀσβεσμένο Ἑλληνόπουλο, Ἀμέριμνη Ψαροπούλα, Ἀτρόμητη Ναυτοπούλα, Μελαγχολικὴ Βοσκοπούλα, Διάττων Ἀστήρ, Ὡραῖον Ἐλπάκι, Βαρβαρομάχος Ἑλλάς, Νίκη, Ἐνετικὸς Λέων, Διαβολάκι, Ἀφροδίτη, Στενημαχιώτάκι, Ἀνδρεῖος Ἀνδρίος, Ρόδων τῶν Δισσῶν, Κυπριακὴ Εὐκλεια, Ἐθνικὴ Ἀναγέννησις, Ὄλγα Ν. Μπαλογιάννη, Ἰωάννης Χονδρογιάννης, Σπυρ. Δ. Κωτσουπίδης, Ἰω. Πελεκᾶνος, Λεωνίδας Μεντζικώφ, Ἐλάνθος Χρ. Κατσουντωτός, Κωνστ. Β. Ἀδαμίδης, Ἔνδοξος Ὕδρα, Κατίνα Α. Διαπούλη, Ἰωάν. Θεοδώρου, Θεόδωρος Ἐπ. Κυριακίδης, Δημ. Γ. Ζάρβανος, Παρασκευούλα Α. Λόντου.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ *(ἀπὸ [11Ε] εἰς ἕκαστον:)* Μόσχα Δ. Μπίστη, Παν. Μ. Σιφνᾶος, Φωτεινὴ Γραφειάδου, Ἀλησμόνητος Αὔρος, Λευτεριὰ στοὺς Σκλάβους, Σφυριὴ Αὔρα, Ξενιτεμμένο Συριανάκι, Λύρα τοῦ Ὀρφέως, Ἄγνωστος, Ἄνθος τοῦ Ἀγροῦ, Πατρινὸ Διαβολάκι, Ἀθιγγανίς, Μεγάλη Ἑλλάς, Ζωντα, Κοσμοκράτωρ, Σταματῆς ὁ Παραπονιάρης, Ἔνδοξο Σοῦλι, Μεσσηνιακὴ Ἀκτή, Τιάρκος, Φωτεινὴ Σάντρη, Πέτρος Τάταης.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ *(ἀπὸ [9Ε] εἰς ἕκαστον:)* Κῦμα τῆς Πατρίδος, Λουκᾶς Μπακούρος, Χαρ. Α. Σακελλάριος, Ἰωάν. Κ. Κοψιτάλης, Γεωργία Ἀθ. Βραχιώτου, Ἰωάν. Προυσιᾶνος, Καίτη Ἀθ. Σαΐτα, Παναγ. Ἀθ. Ψυλλόγλου, Γεώργιος Ν. Καραβίδας, Ὄνειρο τῆς Κύπρου, Ἐγγλεζάκι, Μαρκησία, Ἀνδρεῖον Κυπριόπουλον, Νικηφόρος Στρατηλάτης, Καρυᾶτις, Καλλικάντζαρος, Ἑλληνικὸν Ὄνειρον, Ὀλυμπιονίκης, Ἱερὸς Ἀγών, Μελαγχολία, Φαιδρός, Ἀριστείδης Σωτηρακόπουλος, Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου, Ἄθως, Ναυτάκι τοῦ Αἰγαίου, Ἡρωϊς Ἑλληνοπούλα, Θρίαμβος τοῦ Δικαίου, Ὡραία Δύσις, Ἀνοιξιάτικο Ἀεράκι, Γεώργιος Κ. Βέγγος, Ναυτάκι τῆς Λήμνου, Γέρω-Δῆμος, Οὐράνιος Θόλος.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ *(ἀπὸ [5Ε] εἰς ἕκαστον:)* Δημ. Γ. Κατσίμπας, Δώρα Σπυριδάκη, Ἀγγελικὴ Π. Ι. Ἰακωβάτου, Εὐδοκία Ζήση, Νικόλαος Ἰω. Σωφάκης, Πηλεύς, Κουκλίτσα, Ἑλληνωνὶς Παθένος, Ἀγκάθι, Ἀθάνατο Ναυτάκι, Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου, Χρυσαυγή, Διαβόλου Κέρατο, Χαμόγελο τῆς Νίκης, Μαρίδα τοῦ Φαλήρου, Κόρη τῶν Κυμάτων, Ὑάκινθος, Μαργαρίτα τοῦ Ἀγροῦ, Μικρὸς Ἀχαιός, Μυοσωτίς, Θεόδωρος Κατσίμπας, Χρυσὴ Ἀκτίς, Παγασαία Αὔρα, Ἄρης, Γεώργιος Ζησιμᾶς, Καλὸς Σαμαρείτης.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ *Διαβολάκι* τοῦ *Ἀρσακείου* ἔγραψε γράμμα εἰς μίαν φίλην του, ὅταν θυμήθηκε, ὅτι δὲν εἶχε γραμματόσημον, καὶ ἐπειδὴ δὲν τοῦ ἦτο εὔκολον νὰ προμηθευθῇ, τῆς γράφει ὡς ὑπογραφον:

«Μὲ συγχωρεῖς πολύ, Ἀθηνᾶ μου, ποὺ δὲν ἔχει τὸ γράμμα μου γραμματόσημον, ἀλλὰ τὸ θυμήθηκα, ὅταν τὰ ἔρριξα πλέον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σκλαβωμένης Ἑλληνοπούλας

* * *

Στὸ Σχολεῖο :
— Κιτέ μου, Νίκο, τὸ ἐνδύω.
Καὶ ὁ Νίκος, ἀφηρημένος, ἀρχίζει :
— Ἕν, δύο, τρία, τέσσαρα...

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ματωμένο Δάσος

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Πράκτορες νὰ δηλώνουν ἀκριβῶς τὸν ἀριθμὸν τῶν φύλλων ποὺ θέλουν διὰ τοὺς ἀγοραστάς των. Διότι τώρα μὲ τὴν ἔλλειψιν καὶ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ χαρτιοῦ, δὲν εἰμπορῶ νὰ τοὺς στέλλω περισσότερα φύλλα καὶ νὰ βρῶ ἐπιστρέφουν κατόπιν τὰ μὴ πωληθέντα, ἀλλὰ μόνον ὅσα πωλοῦν.

* * *

Παρακαλοῦνται οἱ Συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἔληξεν ἤδη ἡ συνδρομή, νὰ σπεύσουν νὰ τὴν ἀνανεώσουν. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις, καμμιὰ καθυστέρησις δὲν ἐπιτρέπεται. Οἱ ἐν ΑΙΓΥΠΤΩ καὶ ΚΥΠΡΩ Συνδρομηταὶ εἰμποροῦν νὰ στέλλουν τὸ ἀντίτιμον μέσον Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ἢ Τραπέζης Ἀθηνῶν, ἢ Τραπέζης τῆς Ἀνατολῆς.

* * *

Παρακαλοῦνται καὶ οἱ καθυστεροῦντες Πράκτορες νὰ ἐξοφλήσουν τὸ ταχύτερον τοὺς λογαριασμούς των, διότι εἰς τὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ μηνός, ὅπου λήγει ὁ 17ος διαγωνισμὸς Ζεσταθώματος, θ' ἀρχίσω ἀμέσως τὴν ἐργασίαν πρὸς ἐξαγωγὴν τῶν ἀποτελεσμάτων. Πρέπει δὲ νὰ ξεύρουν, ὅτι θ' ἀποκλεισθῇ ὁλοσδήποτε Πράκτωρ ὀφείλων καὶ τὸ ἐλάχιστον ποσὸν καὶ θ' ἀναφερθοῦν τὰ ὀνόματα τῶν διὰ καθυστέρησιν ἀποκλειομένων, σύμφωνα μὲ τὸν κανονισμόν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

['Ἰδε 'Ὁδηγοῦ Κεφ. ΙΒ'.]

α'.) **Παίγνιον**
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φασαρία

ΜΥ	ΘΗ	ΘΗ	ΣΥ
ΝΟΣ	ΡΑ	ΡΑ	ΡΟΣ
ΜΟΣ	ΚΟ	ΣΑ	ΛΟΣ
ΚΥ	ΟΣ	ΧΙ	ΜΗ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰ ἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα ἑπτὰ νήσων τῆς Ἑλλάδος.

β'.) **Γρῖφος**
Ἐστάλη ὑπὸ Ε. Γεωργούλη

Ἀ, πῶς ἡμερώνει ὁ' ἡ ἄπλα ! Σόστημά τε 15 λ' 7.

γ') **Αἴνιγμα**
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Κόκκινο Γάντι

Ἐγὼ ἤμουν ἀρχηγὸς
Στὴν Τροῖάδα ξακουστός.
Ἂν ἔμπρός, στὴν κεφαλή,
Μοῦ προσθέσης συλλαβή,
Τὸ πρωῒ θὰ σ' ἐνοχλῶ
Μὰ καθήκον θὰ ἐκτελῶ.

δ'.) **Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς**
Ἐστάλη ὑπὸ Ἀρ. Σωτηρακοπούλου

Étoile

* Horizontalement, Fils d' Abraham ; perpendiculairement : Muse ; obliquement : fils de Dédale et ville de l'Asie Mineure.

Λύσεις τοῦ 41ου φύλλου

α' Μαραθών, Θερμοπύλαι, Χερώνεια, Σαλαμίς. — β') Βλέπε ὀπίσω, πέρνε παγί.

γ')
F R O I D
R R I
O R A G E
I C T
D I E T E

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 19ην Σεπτεμβρίου 1917.

ΠΩΣ σᾶς φαίνονται τ' ἀποτελέσματα τοῦ πρώτου μας Διαγωνισμοῦ Κρυπτογραφικοῦ ; Ὅ,τι ἐλαμβάνουν μέρος ἑκατὸν πενήντα, καὶ οἱ περισσότεροι τόσον ἐπιτυχῶς, μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ Διαγωνισμὸς ἐπέτυχε. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐπαναληφθῇ καὶ νὰ τελειοποιηθῇ ὅπως ἐπέταχεν.

Τώρα ἐξηγεῖτε γιατὶ μερικὰς ἐπιστολάς σας τὰς λαμβάνω ἀργὰ καὶ μερικὰς δὲν τὰς λαμβάνω καὶ καθόλου. Εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον ὑπάρχει λογοχρισία, ἡ ὁποία τὰς ἀνοίγει καὶ τὰς διαβάζει. Ἀλλὰ ὅταν αἱ ἐπιστολαὶ εἶνε πολὺ ἐκτενεῖς ἢ πολὺ δυσανάγνωστοι, πῶς νὰ τὰς διαβάσῃ ; Τὰς ἀφίνει νὰ περιμένουν. Εἶνε ἀνάγκη λοιπὸν νὰ γράφετε *σύντομα καὶ καθαρά*. Εἰς ἕνα κόκκινο χαρτάκι, τὸ ὁποῖον ἡ λογοχρισία ἐσκόλεισε τ' ἀναγράμενα γράμματα, δηλώνει ὅτι : «Αἱ ἐπιστολαὶ αἱ δυσανάγνωστοι κρατοῦνται. Αἱ μακρόσκελεῖς καθυστεροῦνται».

Μὲ ὅλην τὴν αὔξησιν τῆς τιμῆς τοῦ φύλλου, —μοῦ γράφει τὸ *Κλέφτικο Βόλι*,—κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀγοραστάς μου δὲν ἔφυγε. Τοὐναντίον, εἰς τοὺς ὑπάρχοντας προσετέθη καὶ ἄλλοι. Κανεὶς δὲν ἔδειξεν ἐκπληξίν ἢ δυσαρέσκειαν. Ἐθεώρησαν τὴν αὔξησιν ὡς τὸ φυσικώτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Τὸ αὐτὸ πιστεύω ἔπραξαν καὶ οἱ ἄλλοι ἀγοραστά, διότι θὰ ἦτο γελοῖος ἐκεῖνος ποὺ θὰ τεσούρετο ἀπὸ τὴν Διάπλασιν, διὰ νὰ κάμῃ οἰκονομίαν πέντε λεπτὰ τὴν ἑβδομάδα !.!

Καὶ ὁ *Μικρὸς Σουλιώτης*, ποὺ ἀνανεώνει τὴν συνδρομήν του διὰ τὸ 1918, μοῦ γράφει : «Σοῦ στέλλω μόνον 8 δραχμὰς—ἀλλ' ἂν ἐν τῷ μεταξὺ τὴν αὐξήσῃς, θὰ σοῦ στείλω κατόπιν τὴν διαφοράν. Διότι τὸ εὐρίσκω δίκαιον καὶ νομίζω ὅτι καὶ σὺ θὰ σκεφθῇς νὰ τὸ κάμῃς».—"Ὄχι, πρὸς τὸ παρὸν δὲν τὸ σκέπτομαι· ἀλλ' ἂν ἀργότερα παρουσιασθῇ ἀνάγκη καὶ ἔλθῃ ὀλίγον καὶ τὴν συνδρομήν, δὲν θὰ δεισάσω καθόλου, ἀφοῦ οἱ φίλοι μου μάγαπιοῦν τόσον καὶ εἶνε πρόθυμοι εἰς κάθε θυσίαν.

Νά, τὰ ἴδια μοῦ γράφει καὶ τὸ *Χαμόγελο τοῦ Πόνου* ὅτι ἀφοῦ τώρα ἔχω τόσα ἔξοδα, θεωρεῖ δικαίαν κάποιαν αὔξησιν καὶ τῆς συνδρομῆς. —Σ' εὐχαριστῶ πολύ, ἀγαπητή μου, γι' αὐτὴ τὴ σκέψι, ποὺ μαρτυρεῖ τόση ἀγάπη. Ἔλαβα ὅ,τι μοῦ ἔστειλες κ' ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας σου. Μὲ μεγάλην μου λύπη μανθάνω ὅτι ὑποφέρεις ἀπὸ πυρετοὺς καὶ σοῦ εὔχομαι περαστικά.

Ὄχι, *Βαρβαρομάχε Ἑλλάς*, καὶ ὅταν θὰ ἔλθῃ καλὸ χαρτί, δὲν θὰ ἀνατυπώσω αὐτὰ τὰ φυλλάδια. Ὁ τόμος μας θὰ ἀποτελεσθῇ ἀπὸ δύο εἰδῶν χαρτί, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ ; Θὰ τὸν βλέπουμε ἀργότερα καὶ θὰ θυμούμαστε «τοῦ πολέμου τους καιροῦ». Πάντως αὐτὸ θὰ εἶνε τὰ μικρότερο κακὸ ἀπ' ὅσα ὑποφέραμε καὶ ἐλπίζομε μάλιστα ὅτι θὰ εἶνε προσφορινό. Γιατί ἔχει γίνει ἤδη παραγγελία χαρτιοῦ στὴν Ὁλλανδία καὶ μὲ πρώτη εὐκαιρία θὰ ἔλθῃ.

Τὸ *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς* ἀπαντᾷ στὴν *Τρισεύγενη* : «Καὶ ὅμως ἐγὼ πάντοτε προτείνω ἀνταλλαγὴ Μικρῶν Μυστικῶν σὲ κείνους ποὺ δημοσιεύουν προτάσεις. Γιατί δὲν δέχονται τὴ δική μου πρότασι ; Μυστήριο ! Μήπως δὲν εἶμαι γνωστός ; Μήπως φοβοῦνται ὅτι δὲν θὰ τοὺς ἀναποδώσω ; Γιατί ;» Σ' αὐτὸ δὲν πιστεύω νὰ μπορῇ νἀπαντήσῃ ἡ *Τρισεύγενη*.

Ἔχεις δίκηο, *Χρυσόφτερη Ἐλπίδα*, στὴ Σελίδα μας, μεταξὺ τῶν πρωτοτύπων, τὰ ποιήματα πλεονάζουν. Τὰ πεζὰ εἶνε συνήθως μεταφράσεις ἢ διασκευαί. Εὐκολώτερο λοιπὸν εἶνε νὰ γράφῃ κανεὶς στίχους παρὰ πεζά ; Ἔτσι φαίνεται. Κ' αὐτὸ ἴσα-ἴσα μαρτυρεῖ τὴν ἀξία τῶν πεζογραφημάτων. Ὁ Ἀναγίας θὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς Ἀναδαφήσεις του «τοῦ χρόνου» γιὰ τὴν ὥρα; γράφει τὴν κρίσι τῆς Κυριακῆς. Τὰ «Πεζογραφήματα» τοῦ Κουστάλλη εἶνε ἐξηντλημένα.

Στὰ γαλλικά, *Δοξασμένοι Ἀθῆναι*, πρέπει νὰ εἴμεθα ὀλίγον ἐπιεικεῖς. Τὰ παιδιὰ δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ συνθέτουν μόνα των, καὶ μάλιστα ἔμμετρα Αἰνίγματα. Τὰ παίρνουν συνήθως ἀπὸ ξένα περιοδικά, βιβλία κτλ. Ἔτσι λοιπὸν τὸ ἴδιο πρᾶγμα μπορεῖ νὰ μοῦ σταλῇ δυὸ καὶ τρεῖς φορές· ἐγὼ δὲ εἶνε ἀδύνατο νὰ θυμοῦμαι, ἂν ἕνα γαλλικὸ Αἴνιγμα τὸ ἐδημοσιεύσα καὶ πρὸ δύο ἐτῶν.

Ὡραῖας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς : *Λύρα τοῦ Ἀρίωνος, Μυγκέ, Ξανθὴ Πριγκηποπούλα, Φτωχὸ Χαμομιλάκι, Μικρὸς Ἀθηναῖος, Δοξασμένο Εἰκοσιένα, Ἐγγλεζάκι, Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, Γλυκεῖα Αὔρα, Μελαγχολικὴ Βοσκοπούλα, Ἐλπὶς τῆς Ἑλλάδος, Βοσκοπούλα τῶν Ἀλπεων, Ἰσοντόκαρδος Λεωνίδας καὶ Κύκνος.* —Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους διὰ τὰ καλὰ των λόγια, ἀλλὰ δὲν ἔχω τόπον νὰ τοὺς ἀπαντήσω ὅπως ἤθελα. Ἀκοῦς, *Μυγκέ* ; Ὄχι παράπονα ! ὅλους τὸ ἴδιο σὰς ἀγαπῶ.

ΑΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς : «Ἐλεημοσύνη.—«Παρακρούσεις» κτλ.—«Ναυαγὸς πρὸς τὸν Θεόν» κτλ. «Ρεμβασμοί».—«Σταλαγματιές».—«Ὁ Ἐλκίς».—«Ὁ χειμῶνας».—«Στόνοι».—«Τὸ Ἐρημοκλήσι».—«Τὸ χωριό».—"Η ὀλέθρια φωτιά».—Τὸ χρυσάφι της».—Ὁ δρόμος τοῦ ἡλίου».—Π. Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἑβδομαδιαίους Διαγωνισμούς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ διπλώματος δρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1917. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ. εἰς κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: *Ἀφροστεφανωμένο Κῦμα*, κ. (ΠΤ). *Νικήτρια Ἑλλάς*, ἀ. (ΕΑ). *Παλληκάρι τῆς Φακῆς*, ἀ. (ΣΚ). *Τολμηδὸς Κανάρης*, ἀ. (ΘΞ). *Γεράκι τοῦ Ἀνκαβητοῦ*, ἀ. (ΔΑ). *Ἐλπὶ τῆς Εἰρήνης*, ἀ. (ΑΠ). *Ἀρίσταρχος ὁ Σάμιος*, ἀ. (ΓΚ).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Χανσυμάκι κ.*

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν : ὁ *Ἐθνοφύλαξ*, (0) μὲ *Μικρὸν Ἀθηναῖον, Δάφνης Στέφανον, Μυγκέ, Γερμανοπαιδα, Πατρινὸ Διαβολάκι, Μανιατοπούλαν, Μανόν, Τυρολέζον*,—ἡ *Τιμὴ τῆς Πατρίδος* (0) μὲ *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, Ξανθὴν Πριγκηποπούλαν, Τιάρκον*,—ὁ *Ἀπόγονος τοῦ Καίσαρος* (0) μὲ *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, Ρεμβώδη Κόρην, Στρατηλάτην τῶν Ἑλλήνων* καὶ μὲ *οἱονδήποτε ψευδωνυμοῦχον*,—ἡ *Βοσκοπούλα τῶν Ἀλπεων* (0) μὲ *Βοσκοπούλαν τοῦ Πηλείου, Μελαγχολικὴν Βασκοπούλαν, Ἰρελλὴν Κορφιατοπούλαν*,— ἡ *Δαφνοστεφὴς Ἑλλὰς* (0) μὲ *Ξανθὴν Γερμανοπούλαν, Μαργαρίταν τοῦ Ἀγροῦ, Ξανθὴν Πριγκηποπούλαν, Ἰρισεύγενην*.—ἡ *Μελαγχολικὴ Βοσκοπούλα* (0) μὲ *Νικητὴν τῆς Αὔριον, Γερμανόπαιδα Μυγκέ*, καὶ μὲ τοὺς μελαχροινοὺς καὶ τὲς ξανθές,—ὁ *Ἄρης* (0) μὲ *Βασίλειον τὸν Βουλγαροκτόνον, Νικητὴν τῆς Αὔριον, Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς, Μυγκέ, Ἰδιότροπον, Ἀθωνα, Κύκνον, Γυθειωτάκι, Φαιδρόν, Νίκην, Μυοσωτίδα, Μανόν, Ἀκτήν, Ἀνοικτόκαρδον, Ρέμβην, Θαλασσοπούλι, Τυρολέζον, Νεύτωνα*,— ὁ *Μικρὸς Ἀθηναῖος* (0) μὲ *Μαγιάτικο Λουλουδάκι, Ἱερὸν Ἀγῶνα, Χάνι τῆς Γραβιᾶς, Ἐλληνωνιάδα Παρθένον*,—ὁ *Κωμικὸς Ἀριστοφάνης* (0) μὲ *Πρόσφυγα, Γερμανόπ

Φουκαρίδη (δὲν εἶσαι ὑπόχρεωμένος· νὰ λύῃς ὅλας τὰς Ἀσκήσεις ὅσας εἰμπορεῖς.) *Ἄρην* (χαίρω διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐγχειρήσεως· εὔχομαι πλήρη καὶ ταχίστην ἀνόρθωσιν) *Κοσμοκράτορα* καὶ *Τρελλὸν Κεφαλλονίτην* (σᾶς εὐχαριστῶ· ἀλλὰ κατ' ἀπαράβατον ἀρχήν, διευθύνσεις δὲν στέλλω· ζητήσατε δι' Ἀγγελίας σας νὰ στεῖλουν οἱ ἴδιοι, ἂν θέλουν·) *Ἥρωα τοῦ Μπιζανίου* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Μανὸν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· ἐπιστολὴ διεδίδασθη·) *Εὐνικὴν Ἀναγέννησιν* (τὰ βραβεῖά σας παραλαμβάνετε καλλίτερα ὅταν ἔλθετε· ἂν σᾶς τὰ στείλω, δὲν θὰ σᾶς προφθάσουν, μὲ τὴν βραβεῖαν αὐτὴν συγκοινωνίαν·) *Ὀλυμπιονίκην* (καθεκάστην, 9—11· προτείνομενον ψευδώνυμον ἀπαράδεκτον·) *Γερμανόπαιδα* (τὰ ἔλαβα ἅλα καὶ τὰ ἔστειλα·) *Ναυτάκι τῆς Δήμνου* (καὶ ἐπιταγὴν ἔλαβε καὶ λογαριασμὸν ἔστειλα·) «Ἕνα μεγάλον τρελλὸν» (γιατί δὲν ὑπέγραψες; ντροπὴ ἦταν;) *Ἐλικωνιάδα Παρθένον* (καλὰ εἶνε, ἀλλὰ δὲν ξέρω ἂν θὰ δημοσιευθοῦν). *Εὐγενῆ Ἱππότην* (ἐπῆραν 25 Εὔσημα, δηλαδὴ περισσότερα ἀπὸ τοὺς βραβευθέντας, ἐπειδὴ τὰ ποιήματά των, ἀπολύτως, ἦσαν καλλίτερα, τεχνικώτερα· ἐξήγησα ὅμως ὅτι διὰ βράβευσιν ἐπροτιμήθησαν τὰ παιδικώτερα·) *Νικητὴν τῆς Λίβρεον* (τύχη! τὰ ἔδωσα ὅλα σὲ τυπογράφειο καὶ μπῆκαν ὅσα χώρεσαν στὸν τόπο ποὺ εἶχα διαθέσιμο· αἰ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία σ' εὐχαριστοῦν γιὰ τὴν κάρτα). *Μαργαρίταν* τοῦ *Ἀγροῦ* (θὰ προσπαθήσω·) *Κωνστ. Δ. Ἐλευθ.* (δικαιοῦσαι·) *Νικηφόρον Σίφας* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Χανουμάκι* (ὁ κ. *Φ.* ἔλαβε τὸ γράμμα σου καὶ σ' εὐχαριστεῖ "πολύ·) *Ἥμον τῆς Ἐλευθερίας* (ἔχει καλῶς). *Νεύτωνα* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· ψευδώνυμα ἐπιτρέπεται νὰ παίρνῃ ἕνας συνδρομητὴς καὶ δύο καὶ τρία·), *Ἕλληνα* (ἡ φωτογραφία σου ἐλήφθη· ἡ δημοσίευσις ὅμως θὰ βραδύνῃ καθὼς καὶ πολλῶν ἄλλων ποὺ μοῦ ἔχουν στείλῃ·) *Κάστρο τοῦ Ὀδυσσέως, Δημ. Σ. Κόκκινον, Πηλέα, Ἐλπίδα τοῦ Γένους, Ἥρωα τῆς Θράκης*, κτλ. κτλ.

Χρ. Δ. Χριστοφ, Λευκὴν Περιστερὰν, Πρόσφυγα, Ἑλένην Κ. Ζηρ. (ἔλαβε, εὐχαριστῶ).

Γενναίαν Ψυχήν, Ἰριδα (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα).

Ἄσπρον Γάτον, Ἑλληνόπαιδα (ἔστειλα ἐκ νέου.)

Τρελλόπαιδο τῶν Πατρῶν, Κουκλίτσαν, Κωμικὸν Ἀριστοφάνην, Γεράκι τοῦ Λυκαβητοῦ, Μαγευτικὴν Θέαν, Δαφνοστεφῆ Ἑλλάδα, Μεγάλην Ἑλλάδα, Τρισεύγενην, Ἀφροστεφανωμένο Κῦμα, Ε. Β. Χαρτζίδην (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *18ην Σεπτεμβρίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 167ου Διαγωνισμοῦ Αὐξεων Αὐγούστου—Νοεμβρίου

Αἱ λύσεις δεκται μέχρι τῆς 17ης Δεκεμβρίου

545. *Λεξίγριφος*

Ἐὰν ἑνώσῃς, λῦπά μου,
Ὀλύμπιον Θεόν
Μ' ἐν ἄρθρον, ἕνα σύνδεσμον
Κ' ἐν ἀριθμητικόν,
Θὰ κάμῃς ἕνα ἥρωα
Μεσσήνιον, γνωστόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς Νίκης

546. *Στοιχειόγραφος*

Εἰς τῆς Ἀσίας ποταμὸν
Ἓν γράμμα ἂν προσθέσῃς,
Ἑνὰ ἀρχαῖον λυρικὸν
Εὐθὺς θ' ἀποτελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἥρωος τῆς Γραβιᾶς

547. *Μεταγραμματισμὸς*

Εἰς τὰς πόλεις τῆς Εὐβοίας
Ἐὰν ψάξῃς θὰ μ' εὑρῇς·
Ἂν τὸ Κάππα κάμῃς Ζῆτα,
Εἰς τὴν σκάφην θὰ μὲ ἰδῇς.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος

548. *Αἴνιγμα*.

Τὸ θηλυκό μου εἶνε πλωτό,
Ἂν κι' ὄχι πλοῖο καθαυτό·
Τὸ οὐδέτερό μου τὸ ἐκτελεῖς,
Ἀφοῦ τὸ ἰδῇς ἢ τὸ σκεφθῇς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φαιδροῦ

549. *Ἀστήρ*

* * * Νὰ ντεκατασταθοῦν οἱ ἀ-
* * * στερίσκοι διὰ γραμμάτων
* * * οὕτως, ὥστε νὰ ναγινωσκω-
* * *K* * * ται: ὁριζοντίως, πτηνὸν
* * * τῆς αὐλῆς· καθέτως, ἥρως
* * * ἀρχαῖος· διαγωνίως δέ, νῆ-
* * * σος τοῦ Ἰονίου καὶ ἱστορικὴ κώμη τῆς Βοιωτίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τιμῆς τῆς Πατρίδος

550—553. *Συμπλήρωσις Φράσεων*

1. Στὴν—καλὸ— —χαλάζι.
2. Τό—καὶ—ἔχει.
3. Ὁ—πτωχὸν—Θεῶ.
4. Λέγε— —καλά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνοικτοκάρδου

554. *Ἀκροστιχὶς μετὰ Ποικίλης*

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Ἀστερισμόν, τὸ δὲ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, Ἀπόστολον:

1, Βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου, 2, Βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, 3, Ἐπίθετον σημαίνον χρῶμα, 4, Ὄνομα μηνός, 5, Εὐεργετικὸν ἔδρυμα, καταφύγιον, 6, Ἀρχαία πόλις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρυφοκομεζίτου

555. *Φωνηεντόλιπον*

Μ—πλτ—κς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἔρωτος τῆς Πατρίδος

556. *Γρίφος*

ετε 1
Ὅσοι ετε μῦς ετε 1 ΡΜΠ 1
ετε ετε ετε 1 1 1

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀγγελικῆς Π. Ι. Ἰακωβάτου

ΝΕΟΣ Τιμοκατάλογος
Καταργῶν πάντα προηγούμενον

23 ΤΟΜΟΙ 23
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1894—1916)

3 *Τόμοι*: τῶν ἐτῶν *1894, 1895, 1896* ἕκαστος ἄδετ. δρ 3—Χρυσόδ. δ. 6.

9 *Τόμοι*: τῶν ἐτῶν *1897* ἕως *1905* ἕκαστος ἄδετ. δ. 7—Χρυσόδ. δ. 10.

11 *Τόμοι*: τῶν ἐτῶν *1906* ἕως *1916*. ἕκαστ. ἄδετ. δρ. 8.—Χρυσ. δ. 11.

Αἱ ἄνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμβάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου λεπτὰ 50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρ. 1,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΖ'—149]

Συνιστῶ γενικῶς μὲν εἰς ὅλους, ἰδιαιτέρως δὲ εἰς τοὺς ἐκ Τουρκίας συνδρομητὰς νὰ ὑποστηρίζουν τὸν «***Στάθην***» διότι εἶνε καὶ ἔργον Μικρασιάτου, καὶ ἐκτάκτως πρωτότυπον, συγκινητικόν, ὠφέλιμον, τερπνόν, διδακτικόν.

Ναυτάκι τοῦ Βοσπόρου

(Εὑρίσκεται καὶ εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς «Διαπλάσεως». Ἄδετον δρχ. 2,50. Δεμένον δρχ. 3,— Ταχυδρ. Τέλη λεπ. 35.)

[ΙΖ' 150]

Ο *Γέρος τοῦ Μωρηᾶ* κατέρχεται εἰς τὸ Δημοψήφισμα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον:

ΝΙΚΗΤΡΙΑ ΕΛΛΑΣ

[ΙΖ'—151]

Γερμανόπαιδα, *Αὐτοκράτειρα Βυζαντίου, Φτερὰ τῆς Νίκης, Νεύτωνα, Γυδειωτάκι, Παῦλε Χλωμέ, Τρισεύγενη, Ζανθὴ Πρηγκιποπούλα, Τρελλὴ Ζανθούλα*, Δεχόμεθα ἀλληλογραφίαν καὶ ἀνταλλαγὴ Μ. Μυστικῶν; Ὁποιος κι' ὁποία θέλει ἂς μοῦ γράψῃ:

Ἀντώνιον Κοτζιᾶν P.R. Πειραιᾶ

[ΙΖ'—144 (β')]

ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Ὑποψήφιος Δημοψηφίσματος 1917

[ΙΖ'—152]

Ψηφίσατε ὅλοι τὸ ὑπέροχον ψευδώνυμον:

ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΝ ΛΑΒΑΡΟΝ

[ΙΖ'—153]

ΓΕΩΡΓΙΕ ΖΑΝΙΑΚΕ, στερεῦμαι ἐπιστολῆς σου. Διατί;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

[ΙΖ'—154]

Σύλλογος «***Ἑλληνικὸς Δεσμός***».

Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι πανταχόθεν. Δίωρίσθη Λαρίσης Δ. Κ. Δελακῶτσος. Ὑποστηρίξατε τὸν ἀρχηγόν μας:

ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΝ ΛΑΒΑΡΟΝ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΑΘΗΝΩΝ: Εὐθ. Ν. Γεωργούλης, Γαλατ. Σταυροφόρα, Σπ. Π. Νικολαΐδης, Μέλλων Προμηθευτρόγος, Ἄνδρ. Ροδοσανάκης, Δοξαμένα Ἀθῆναι, Φράουλα τῶν Δασῶν, Ἀνζελ Γεώργβιτς, Ἰωάννης Παπαδόπουλος, Π. Π. Καρκάνας, Ἀθάνατο Ναυσάκι, Ἐφ. Α. Βαρβαρῆνος, Λευκὸς Ἀστός, Σοφία Χ. Ράϊνερ, Γερμανόπαις.

ΑΙΓΙΟΥ: Ἀμαλία Καλαπόδη, Ε.Β. Καλαπόδης.

ΑΝΔΡΑΒΙΔΑΣ: Μεν. Α. Σινάνος.

ΚΑΡΑΜΠΑΣΙΟΥ: (Βόλου) Ν. Κ. Κυλπάσης.

ΚΑΡΔΙΤΣΗΣ: Ναυσικὰ Ἀναστασίου.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Μαγευτικὴ Θέα.

ΚΟΥΡΚΟΥΛΩΝ (Εὐβοίας): Γ. Α. Ζανιάκος.

ΛΙΜΝΗΣ: Κ. Γ. Γυφτόδημος.

ΜΑΛΑΝΙΚΩΝ (Εὐβοίας): Θ. Γ. Γυφτόδημος.

ΜΟΥΡΤΙΑΣ (Εὐβοίας): Δ. Α. Ζανιάκος.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Ι. Α. Πολυχρονιάδης, Σπ. Ι. Γεωργιάδης, Α. Ν. Παβέλλας, Α. Π. Πολυμενόπουλος, Π. Χ. Γεώργουλᾶς, Ι. Β. Φιλιόπουλος, Ἀλ. Ι. Γεωργιάδης, Χ. Α. Πολυχρονιάδης, Ι. Πετρόπουλος, Σπ. Κωνσταντάκης, Ἀγ. Ἀποστολόπουλος, Μ. Θ. Αὐρας, Ι. Α. Χριστόπουλος, Μ. Ι. Γεωργιάδης, Γ. Μαχαίρας, Κ. Κόκιτσας, Χρ. Π. Πολυμενόπουλος, Κ. Κουρτίκης, Δ. Παβέλλας, Περ. Κόντος, Κ. Γ. Θεοδοσίου, Γ. Σ. Καρπίνης, Ἀν. Σ. Δημόπουλος, Θάνος Σ. Δημόπουλος, Ἀγὶς Φ..., Π. Λυκούργης, Μ. Σπηρόγιαννης, Γ. Πετυχάκης, Μίμης Καρδαμάκης, Μ. Δαλαμάγκας, Δ. Νυσταζόπουλος, Δ. Νεοφώτιστος, Γ. Καρμαδέρης, Γ. Κατσιώδας.

ΠΑΤΡΩΝ: Νεῖνος Β. Ἀντωνόπουλος, Νίτσα Β. Ἀντωνοπούλου, Ἠλέκτρα Θ. Παπαμικροπούλου, Βαρῶνος τῶν Πατρῶν, Γ. Γ. Μπεκατάρος, Α. Κ. Κανελλόπουλος, Εὐγενία Ν. Βουρλούμη, Ἑλληνικὸν Αἷμα, Κωνστ. Γ. Παναγιωτοκόλλου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ν. Σακελλάριος, Α. Σαπεράδόπουλος, Γ. Σκριβάνος, Θ. Δ. Σακελλαροπούλος.

ΠΥΡΓΟΥ: Τολμηρὸς Κανάρης.

ΡΙΤΣΙΝΟΛΑΚΗΣ (Εὐβ.): Α. Γ. Γυφτόδημος.

ΣΠΑΡΤΗΣ: Γεώργ. Β. Τζαβιδόπουλος.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ἀλεξ. Α. Κοτσοπούλης.

ΦΙΛΙΑΤΡΩΝ: Εὐστ. Γ. Νεστορίδης.

ΦΛΩΡΙΝΗΣ: Δ. Φ. Ἀντωνιάδης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν αἱ ἑξῆς τρεῖς: ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Α. ΒΑΡΒΑΡΗΓΟΣ ἐν Ἀθήναις ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΚΟΝΤΟΣ ἐν Ναυπλίῳ καὶ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΚΡΙΒΑΝΟΣ ἐν Πειραιεῖ, οἱ ὁποῖοι ἐγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας, ἀπὸ τῆς Ὀκτωβρίου.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3.—Ἀθῆναι.—Ἀριθ. Τηλεφ. 11.99